

ПОКАНА № 210

гр. Варна, 10 Май 1927 година.

До Членоветъ Ловци на Варненското Ловно Д-во „СОКОЛЪ“

Другарю Ловецъ,

Съгласно чл. 18 отъ устава на организацията, настоятелството въ заседанието си отъ 5 Май 1927 г. взе решение да Ви покани на Редовното Общо Събрание на 26 юний т. г. въ 7 часа преди пладне при дневенъ редъ:

1) Отчетъ на настоятелството за дейността му презъ ловната 1926/1927 год.

2) Докладъ на Провѣрителния Съветъ.

3) Освобождаване отъ отговорностъ Настоятелството.

4) Бюджета за 1927/1928 година (за 15 месеца отъ 1 априлъ 1927 до 31 юний 1928 година).

5) Обявяване на почетенъ председателъ на д-вото ни дългогодишния ни председателъ, прѣвъ председателъ и инициаторъ за основаване на ловно д-во въ града ни презъ 1889 год. — Г-нъ Александръ Дяковичъ и за почетни членове, необявените до сега основатели на д-вото ни.

6) Насоки и опжтвания за дейността на д-вото презъ 1927/928 ловна година.

7) Изборъ на другарски съдъ и контролна комисия.

Забелѣжка: всички ловци отъ гр. Варна сж длъжни да присѣтствуватъ на това събрание съгласно чл. 21 отъ устава. Невявилите се безъ оправдателни причини, съгласно чл. 67 отъ сжщия уставъ ще се глобяватъ съ 20 лева.

Желателно е да присѣтствуватъ и селскитъ ловци.

Чл. 19. Ако до единъ часъ следъ опредѣленото за събрание време не се явятъ нуждното число членове, то събранието се счита за-коно и се открива, независимо отъ числото на неявилите се членове.

Председателъ: А. Маноловъ.

Секретаръ: Д. Бойчевъ.

на настоятелството на варненското ловно д-во „Сокол“ за 1926/27 година.

Природата е рожба на Бога; който е по близо до нея, той носи и възвишения духъ на Твояца — той е човѣкъ

Отечеството ни преживѣва дни на обновително строителство; га гладко, кога съ пречки, то върви по предназначения си път и стреми да следва вървежа на културния свѣтъ.

Щомъ като държавата върви неуклоно по тоя път, то и нейните съставляващи ще я следватъ и жестоко се мими тоя, който мисли че по други пътища ще може да получи добри резултати.

Съставляващи на държавата сж и всички културни, спортни други организации, а въ това число и нашата ловна организация едно отъ нейните подразделения — нашето ловно дружество.

Нашето дружество, следвайки пътя на своето развитие изне свое критическо време и встъпи въ своя правиленъ развой. Ето защо не можемъ, давайки ви сѣтка за нашата изминала едногодишна дейност, да не се обърнемъ назадъ и да не си спомнимъ съ благодарностъ за нашите предшественици: за настоятелството подъ предсѣтелството на уважаемия нашъ почетенъ членъ другаря Методий Станевъ дългогодишенъ труженикъ въ полето на ловното дѣло и единъ отъ основателите на дружеството и за настоятелството подъ предсѣтелството на нашия също уважаемъ другаръ Д-ръ Д. Цоневъ, които завещаха стабилитетъ, умѣреностъ, тактъ и спестовностъ при ржко денето на дружествените ни дѣла.

Къмъ тоя тѣхенъ заветъ ний искрено и споредъ силите си следвали своя път и сме отбѣгвали всички случаи на рѣзки крачки които биха поставили зле дѣлото ни.

На васъ предстои да прицените нашата дейностъ и чрезъ спомена критика да ни начертаете пътя за следната ловна година, съ еднствена целъ да поднесемъ съ общи усилия своя даръ за успѣха дѣлото на Ловната Организация.

Настоятелството ни пое управлението на дружеството съгласно вашия изборъ станалъ на 4 априль 1926 година, на 6 априль с. къмъ която дата дружеството ни броеше 884 члена, а въ края на гайшната ловна година — 726 члена.

Настоятелството е имало за изтеклата година 26 събрания.

За нашата дейностъ ний си начертрахме следната програма:

- 1) Да продължимъ дѣлото на предшествениците си за придобиване на мѣсто за ловенъ домъ;
- 2) Сжщо за уреждане на ловенъ развѣдникъ;
- 3) Да запазимъ тоя полезенъ дивечъ, който въ нѣкои мѣста сжше на изчезване;
- 4) Да приложимъ постепенно и внимателно новия законъ за ловъ;
- 5) Да развиемъ другарството между ловците и да създадемъ културни и добри отношения и съзнателна дисциплина;
- 6) Да запазимъ доходите на дружеството и да усилимъ капитала.

7) Да доставимъ доброкачествени ловни материяли;

8) Да използваме всички наши сръщи и събрания и да дадемъ просветни упътвания по лова.

9) Да доставимъ литературенъ материалъ за да могатъ любознателните ловци да получатъ познания по лова.

Естествено е, другари, че една подобна програма не е така лесно да се изпълни, защото не всичко зависи отъ нашето желание и добра воля, тъй като се срѣщаха спънки, които ний отъ сега нататъкъ ще трябва да преодоляваме съ общитѣ усилия на всички членове.

Мѣсто за ловенъ домъ.

За да може дружеството ни да се снабди съ мѣсто за ловенъ домъ и стрелбище, настоятелството поднови въпроса съ отпуснатото ни ловно мѣсто съ решение № 409 отъ 26 й октомврий 1922 година на Варнен. Общински Съветъ, на което се положи основния камъкъ на бъдещия домъ презъ време на I Ловенъ Съборъ, на акта на който имавме щастието да се подпише и нашия любимъ Държавенъ Глава Негово Величество Царя — наши първи другаръ ловецъ, кмета на града, тогава г. Инженеръ Зл. Бръчковъ и други видни наши дейци и общественици и за очудване на всички, както знаете, това мѣсто ни се отне.

Подобенъ общественъ скандалъ, другари, ние не знаемъ дали би могълъ да се случи другадѣ и актове подписани отъ Държавния Глава и кмета на града да се оставятъ незачетени.

Ние и до сега не можемъ да разберемъ, защо не се подкрепи една родолюбива спортна организация, каквато е нашата и защо дребни формалности спънаха нашето дѣло.

По тоя случай настоятелството се отново обърна къмъ Варненската Община съ молба да ни се отпусне мѣстото, или въ краенъ случай ни се замѣни съ ново и въ тая си молба, трѣбва да признаемъ, ние срѣзнахме симпатии и подкрепа въ лицето на бившия варненски кметъ г. П. Стояновъ.

Общинския съветъ, обаче, въпреки защитата, която имавме въ него и особно отъ нашия другаръ ловецъ — бившия общ. съветникъ г. Инженеръ Йосифъ х. Стояновъ, на когото изказваме нашата благодарностъ, отказа на молбата ни, отказъ, който за съжаление е билъ силно подкрепенъ отъ общ. съветникъ г. Карамихайловъ, който не познава организацията ни и който надали си е далъ трудъ нѣкога да я опознае.

Ние всички знаемъ, че навремето Варненската Община отпусна мѣсто, на което се построи юнашкия салонъ и друго на което се уреди колодрума.

Какво загуби отъ това общината? — Нищо, а спечели много, защото се създадоха културни храмове, гдѣто българската младежъ се кали физически и морално и гдѣто името на България се споменава съ младенчески възторгъ.

Сжщо щѣше да бъде, ако въ Варна се построеше ловенъ домъ. Следователно, на насъ остава да продължимъ борбата за спечелване отпуснатото ни мѣсто и впоследствие отнето, за която целъ ще сж нуждни общитѣ, искрени и смели усилия на всички варненски ловци,

за да направимъ, щото нашето право да възтържествува. Настоятелството продължи постъпките си и при по високо място и не е запобило вървата въ успѣха.

Ловенъ развѣдникъ.

По отношение бъдещия окръженъ ловенъ развѣдникъ настоятелството продължи искането на нашите предшественици да ни се пусти за ловенъ паркъ държавната гора „Хачука“, което решение внесохме за одобрение въ Окр. Лов. Съветъ, който го възприе одобри съ протоколъ № 1 отъ 26 май 1926 година.

Протокола на Окр. Лов. Съветъ не бе одобренъ отъ Л. С. М-ото на Земледѣлието само по отношение на ловния развѣдникъ като въпроса е билъ временно отложенъ, за да се даде възможност на компетентните лица да обходятъ изобщо всички места опредѣли за ловни паркове въ България и видятъ дали те сж добри за назначението имъ, а отъ друга страна да не се бърза съ това не просто стопанство, докато не се създаде централния ловенъ развѣдникъ и подготвятъ специалисти, за да не се компроментира дѣло още въ самото му начало, или иначе казано, докато не се направя основни проучвания за тия паркове.

Схващайки всичката сериозностъ на тая уредба, ние сподѣля бавността на Министерството и вѣрваме, че тая бавностъ нѣма да изрази въ бездействие, съ пълна вѣра, че ако не ние, то нашите следници ще иматъ щастието да откриятъ първия варненски ловенъ паркъ, защото това ново дѣло въ България трѣбва да се почне самото начало добре и да се гарантира бъдещето му не само съ дожелания и желаня, но материялно и научно. Поради това настоятелството възложи на представителя си въ Висшия Ловенъ Съветъ се застъпи най-енергично за по скорошното уреждане на централенъ ловенъ развѣдникъ.

За щастие обаче на варненските ловци, ние имаме наблизко единъ естественъ ловенъ развѣдникъ — пограничната зона, въ която ловъ е забраненъ и която автоматично служи за прибижище на дивеча — преследването на човѣка, но не и отъ хищника и отъ която зона попълва, макаръ и слабо, изчерпвания запасъ на дивечъ въ позволените за ловъ райони.

Запазенъ районъ.

Вамъ е известно, че не така отдавна — преди 15 години, окръжноститѣ на Варна изобилствуваха съ най-хубавия нашъ постояненъ птичи ловъ — яребицитѣ, обаче съ време, когато числото на ловците нарастна съ стотици, когато културата прави своето и обръща дланитѣ храти въ ниви и когато се появи белесть между птичето цѣлство, тая хубава наша сива яребица изчезна.

Благодарение, че навремето дружеството ни е взело мѣрки и запретило тоя ловъ въ известни райони и благодарение още по-късно на едно щастливо събитие, че преди 5—6 години можахме да наблюдаваме единъ усиленъ прелетъ на яребици отъ северъ, които отчасти останаха да зимуваатъ и въ нашия край, особено южно отъ Девняското Езеро и не се върнаха обратно, тоя хубавъ ловъ се размножи.

доста въ гориститѣ мѣста на Варненско, гдѣто намираше добро прикрытие, вода и храна изъ нивитѣ, които прошарватъ горитѣ.

Яребицата се развѣди и северно отъ Варна, но понеже условията ѝ за запазване въ тоя доста оголенъ районъ сж по трудни, то тя бързо се унищожи и рискувахме съвсемъ да я загубимъ.

Затова настоятелството внесе въ Окржжния Ловенъ Съветъ, който реши, а решението му е утвърдено съ заповѣдъ № 282 отъ т. г. отъ Министерството на Земледѣлието и Държавнитѣ Имоти, да се забрани лова на яребицитѣ въ района северно отъ Варна и северо-източно отъ Добричското Шосе.

Тая забрана даде своитѣ добри резултати и ние видѣхме, че въ тоя районъ се развѣдиха доста яребици, обаче, настоятелството съ прискърбне забелѣзва, че нѣкои отъ яребиичнитѣ семейства въ забранения районъ сж намалѣли и има донесения, че това е плодъ на безсѣвестни и безидейни градски и селски ловци, които още не сж заловени, но за залавянето на които се взематъ мѣрки. Тия ловци щомъ се заловятъ ще бждатъ наказани и исклучени отъ ловната организация.

Варненското Ловно Дружество ще бжде, обаче щастливо, ако това наше предупреждение остане неприложено, защото вѣрва, че яребицитѣ въ тоя районъ нѣма повече да се изтрѣбватъ.

Отъ друга страна необходимо е и едно самоограничение въ количеството на убиванитѣ яребици за едно излизане на ловъ и настоятелството ще внесе въ втората сесия на Окржжния Ловенъ Съветъ това количество да не е повече отъ 7—8 яребици.

Ловни надзиратели.

Нешето ловно дружество може да се гордее предъ организацията, че то е едно отъ първитѣ, което отъ редъ години отдѣля отъ скромнитѣ си средства за издържане отначало единъ, а впоследствие двама ловни надзиратели.

Тая година по решението на Ловния Съветъ при Министерството на Земледѣлието и Държавнитѣ Имоти се назначиха държавни надзиратели по единъ къмъ всѣко лесничейство, така че общото число на надзирателитѣ въ района на Варненската Окр. Ловна Управа се засили и тая стража за сега ще е достатъчна да вдѣхне респектъ на нарушителитѣ на закона и да ги опомни.

Изобщо, настоятелството е задоволено отъ дейността на надзирателитѣ, които за изтеклата година сж състалили 60 акта за нарушение на „Закона за Лова“ и изловиха и прѣснаха нѣколко ядра отъ браконери, особено ядрото около селата Таптъкъ, Гюндогду и др. — отъ което единъ браконеръ си бе даже позволилъ да заплашва нашия другаръ ловецъ Никола Чакаловъ.

Разбира се, че отъ надзирателитѣ ще трѣбва де се очаква още доста много, защото и те като хора иматъ своитѣ слабости, за което настоятелството взема мѣрки, даватъ имъ се наставления и т. н., но ние ще имаме добри надзиратели само тогава, когато се уреди общия надзирателски курсъ и на нашитѣ дружествени надзиратели, които ние сме длѣжни да издържаме съгласно чл. 33 отъ „Закона за Лова“ се подобри отчасти материалното положение.

Новия законъ за лова.

Настоятелството апелира къмъ другаритѣ ловци да се запознаятъ добре съ новиятъ законъ за лова, да го четатъ и препрочитатъ, защото ние всички добре трѣба да знаемъ нашитѣ задължения къмъ родното ловно стопанство.

Незнаието на закона ще постави може би много ловци въ трудно положение и ще ги изложи като добри съратници на ловното дѣло, защото никой нѣма право да се оправдава, че не знае закона.

Въ предвидъ на това, че закона е още новъ и че правилника къмъ закона не е още издаденъ, настоятелството като се е стремило да спазва закона, не пристѣпи изведнѣжъ къмъ неговото сурово прилагане, защото смѣташе, че ще трѣбва време да се опознаятъ съ него не само ловцитѣ, но и властта; въ сѣщото време, обаче, то счита за свой дългъ да каже още отъ сега, че тоя му апелъ не ще остане само на книга и затова нека другаритѣ ловци съзнателно се присъединятъ къмъ него, за да не бжде единъ день ижчно иѣкому.

Настоятелството счита за нужно да припомни и чл. 86 отъ Закона за Лова, че „Ловецъ, който безразборно, масово бие полезенъ дивечъ и въобще обръща ловътъ въ професия, безъ огледъ на своитѣ нужди, изключва се отъ ловното дружество, ако е членъ и му се отнема ловния билетъ за срокъ отъ 5 години.“

Обърнете, другари ловци, внимание на текста „безъ огледъ на своитѣ нужди“ и помислете, че може би и помежду насъ има редовни членове, които сж безъ опредѣлено занятие, а следователно съ нередовни приходи, а почти ежедневно сж на ловъ, за който сж нуждни муниции и средства — Те биятъ доста ловъ и нѣма съмнение, че той не е за тѣхнитѣ нужди, нито те сж задължени на лѣво и на дѣсно да дарятъ ловъ на своитѣ приятели.

Сегашнитѣ и бждещи настоятелства и тѣхнитѣ органи, а сжщо и съзнателнитѣ ловци на дружеството ни, не ще бждатъ шраусови птици да си криятъ главитѣ и да не виждатъ, че подобни господа се занимаватъ съ незаконна скрита търговия съ ловъ, че те сж по опасни отъ най-лошитѣ браконери, защото задъ маската на ловния билетъ, те вършатъ своето лошо дѣло.

И за голѣмо съжаление длъжни сме въ името на закона да на правимъ едно предупреждение, че ако и между насъ има подобни ловци, то те или ще се откажатъ отъ своитѣ навици и ще представятъ да обръщатъ лова въ занаятъ, или ще трѣбва да поднесатъ последицитѣ отъ дѣлото си.

Настоятелството апелира къмъ съзнателнитѣ ловци да следятъ презъ идната ловна година, дали и въ нашата среда има такива ловци и да донасятъ въ дружеството ни своитѣ наблюдения, като знаятъ, че те никога нѣма да бждатъ изложени, а ще допринесатъ много за дѣлото.

Срещи за опознаване и развитие другарското чувство.

За да можемъ да се опознаемъ помежду си, да се разберемъ да обикнемъ дѣлото си, настоятелството има грижата както презъ миналитѣ години, да уреди стрелби, да се отпразднува празника ни до

бре и тържествено, да се устройат вечеринки и хайки, а при общитѣ събрания, когато председателя прави своя докладъ, да изголзува нѣкои въпроси и да ги развие по обстойно и научно, или при дебатитѣ, даде възможностъ на запознатите съ дѣлото ни ловци, да се спратъ сжщо на нѣкои интересни въпроси.

Първата състезателна стрелба бе уредена на 25 априль 1926 година — Връбница на ловното мѣсто задъ морската градина.

Макаръ, че времето бе добро, стрелбището добре уредено и призоветѣ да бѣха много добри, явиха се само около 15 другари ловци, нѣкои отъ които даже не среляха.

Външната публика като че ли повече се интересувахе отъ стрелбата, отколкото самитѣ ловци. Тя взе участие въ стрелбата съ малокалибръната карабина.

Естествено е, че ако вървимъ по тоя пѣтъ, далеко нѣма да отидемъ и напразно ще хабимъ дружественитѣ средства. Не трѣбваше ли, другари, да се замислимъ надъ тоя печаленъ фактъ, или ще трѣбва да се извади заключение, че едно мнозинство отъ ловцитѣ се интересува повече отъ ефтиния билетъ и забравя задълженията си.

Празника на дружеството ни „Св. Духъ“ на 21 юний м. г. се отпразднува добре и ловцитѣ се отзоваха на позива да присѣтсаватъ на „Джанавара“. Презъ време на молебена и панахидата имаше добра дисциплина, обаче после обѣдъ, на състезателнитѣ стрелби, желателно бѣше да има единъ по добъръ и съзнателенъ редъ, подържанъ отъ самитѣ ловци.

На 6 юний м. г. Настоятелството свика другаритѣ ловци на съвещателно събрание за даване мнение за IX конгресъ; понеже събранието не бѣше задължително, то не бе достатъчно добре посетено. Къмъ такива важни събития въ организацията ни би било желателно да се отнасяме съ по голѣма ревностъ.

На 25 юлий м. г. се свика извънредното общо събрание, за даване отчетъ отъ делегатитѣ отъ IX конгресъ.

За честъта на дружеството ни това събрание бе добре посетено, при дебатитѣ се показъ една добра заинтересованостъ и въздържане. Това направи много добро впечатление.

Следъ събранието, подъ строй, всички отидохме да поздравимъ събора на младежитѣ туристически дружества; презъ време на движението ни въ тактъ всички се възхищавахме и радвахме на непринудения строй; на младежитѣ се любувахме и заразявахме отъ бодрия имъ духъ; облечени въ еднообразна алпийска форма, тия младежи ни напомняха, че нашето дружество въ това отношение е много назадъ. Каква щѣше да бжде гледката, ако въ строя се движеха ловци облечени въ хубавата ни ловна форма? Нима ние не можемъ да последваме младежитѣ туристи!

На 8 ноемврий м. г. се уреди първата ни ловна вечеринка съ литературно музикална часть, която бе масово посетена отъ гражданството и незадоволително отъ ловцитѣ. На тая вечеринка другаря ловець г. Петръ Михайловъ съ своитѣ оргинални хуморески внесе добро настроение. — Не много ловци се отзоваха да подарятъ по нѣщо за томболатъ, или да внесатъ своята лепта било като купятъ входни или томболни билети.

Настоятелството апелира къмъ идейността на другаритѣ ловци,

защото дружеството ни безъ средства мжно ще може да прогресира. Чистия приходъ отъ тая вечеринка е лв. 11,613.

Втората вечеринка се уреди на 1 януарий т. г. Тя се отличаваше съ добрия си редъ и задоволи напълно гоститѣ. И тоя пътъ другаритѣ ловци се слабо отзоваха и тоя пътъ за томболата не всички си изпълниха дългътъ.

Чистиятъ приходъ отъ нея възлезе на лв. 6,393.

Първата хайка се състоя въ мѣстността „Хачуката“ на 5 декемврий м. г. и понеже бѣше незадължителна бе слабо посетена отъ градскитѣ ловци. Нима другари безъ оstenъ не може?

Но че нѣкои ловци по една или друга причина не могли да дойдатъ, това може да се постави само въ упрекъ, но бѣше възмутително, когато отивахме за хайката, да срѣщаме ловци, които съ пушкитѣ и кучетата си отиваха на ловъ изъ лозята.

Ето тия незадължителни наши задължения характеризиратъ процента на нашата идейностъ и настоятелството констатира, че тоя процентъ не е тоя, който ний всички желаемъ.

За отстранение на тая незаинтересованостъ, настоятелството ще ви предложи редъ мѣрки, които върваме, че Вие ще одобрите еднотушно.

Резултата отъ тая хайка бѣше никакъвъ. Излѣзлите две лисици се пропуснаха. На една се стреля и не се удари, а другата изглежда че е прескочила заспали ловци.

Втората хайка се произведе на 27 февруарий н. г. въ мѣстността около Сарж гьолското ханче. Понеже бе задължителна за градскитѣ ловци до 45 годишна възраст, тя бе сравнително добре посетена. Викачи и селски ловци имаше много, мѣстността се ограда въ форма на елипса отъ викачи и ловци, но за съжаление въ гората нѣмаше вълци. По намѣрени впоследствие вълчи следи личеше, че завъртъ е преминавалъ случайно по рано въ друга мѣстностъ. На показалата се една лисица, поради гжстакъ, не можа да се стреля.

Предприетото тровене на вълци въ мѣстността Сарадъръ, не даде резултати, понеже тоя начинъ за унищожение на вълцитѣ е доста деликатенъ и иска майстора си; за следната година ще се взематъ по добри мѣрки.

За да могатъ начинанията на дружеството ни да даватъ резултатъ и отъ друга страна да увеличимъ приходитѣ си, налагатъ се следнитѣ мѣрки, които Ви молимъ да одобрите:

а) Ловецъ, който не се яви въ строя на ловния празникъ глобява се съ лева 15.

б) Ловецъ, който не подари за томболитѣ на вечеринкитѣ каквото и да било, или не си купи входенъ билетъ за вечеринката, или не купи най малко два билета за томболата, глобява се съ лева 20. (Разбира се, че трѣбва да си избере едно отъ тритѣ).

в) Селскитѣ ловни дружини съ до 5 члена сж длѣжни да изпратятъ за томболата на всѣка вечеринка по единъ зекъ, съ повече отъ 5 члена — 2 заека. Тия ловни дружини, които не стоятъ това, членовеѣ имъ се глобяватъ съ лв. 20 на човѣкъ.

г) Когато се установи, че градски другари ловци или селски, въ района на които става незадължителна хайка, въ деня на хайката сж били на ловъ, глобяватъ се съ лева 50.

д) Селски ловни дружини, въ района на селата на които се урежда хайка, съ до 5 члена съ длъжни да пратятъ въ Варна една кола, съ десетъ члена — 2 коли, а съ повече отъ 10 члена — 3 коли — за по-малко заможнитъ градски ловци, които да ги отвеждатъ за хайката и върнатъ обратно въ града.

Несторилите това се глобяватъ — всѣки членъ отъ селската ловна дружина — 20 лева.

За да може да се създаде единъ външенъ белегъ за опознаване, защото като се срещнатъ двама ловци, те съ винаги другари, настоятелството изписа одобрените отъ Висшия Ловенъ Съветъ значки за потлици, които се купуваха съ добро желание отъ ловцитъ. Тия значки отъ една страна скромни, а отъ друга — красиви, окрасяватъ облеклото.

Ние молимъ тия другари ловци, които не съ си купили значки да купятъ отъ секретаря на дружеството.

Понеже на 12 юний т. г. ни предстои „Общъ Ловенъ Съборъ“ въ гр. Русе, то нашето дружество, което е не само окръжно, но и съ известни заслуги спрямо организацията, трѣбва достойно да се представи на събора.

Какъ, другари ще се представимъ въ Русе, когато надали имаме десетина ловци, които съ си ушили ловната форма.

За да отиде насрѣща на желающите да иматъ форма, което ви докладвахме и на общото събрание на 25 юлий м. г., дружеството ни достави здравъ форменъ и доброкачественъ вълненъ платъ, който продава по 275 лв. метъра. Също сме доставили и алпийски копчета.

И при все това тоя платъ се слабо копува, ловцитъ като че ли нарочно не си шиятъ форма. Нима между 300 градски ловци — 50 не ще се намѣрятъ въ възможность да си ушиятъ ловната форма.

Девици и младежи юнаци иматъ формено облекло, за туриститъ поменахме, колосоздачитъ съ екипирани, а ние — винаги невъзмутимо далечъ отъ организацията ни.

Ние имаме и искания къмъ обществото, градътъ и държавата, а на „Кирилъ и Методий“, когато тупти въ цѣлата страна българското сърдце и българския гений ни кани къмъ сплотеностъ, ние — варненскитъ ловци не сме наредъ съ другитъ спортни организации, защото не можемъ да се представимъ макаръ и отъ една дружина отъ 30—40 души облечени въ форма.

Другари, замислете се, зовътъ на настоятелството не оставяйте като гласъ въ пустиня! Тоя зовъ не е единиченъ — той е зова на Българската Ловна Организация — на насъ 726 сдружени варненски ловци.

Настоятелството имаше за задача да ликвидира съ останалите още висящи пера отъ I Лов. Съборъ или други случаи, поради което, то предаде дѣлото по липсалата сума лв. 9648 следъ самоубийството на временния Секр. Касиеръ Георги Пашевъ на варнен. адвокатъ г. К. Каравановъ и много съжелява, че другаритъ ловци, бивши членове на тогавашното настоятелство, които съ назначили Пашева, за изключение на другаря ловецъ Инженеръ Лазаръ Ст. Каровъ, който внася своя дѣлъ, не се съгласиха да ликвидиратъ доброволно съ тая сума.

Ние всички знаемъ, че те не съ умисълъ съ назначили Пашева за да се самоубие и липсатъ дружествени суми, но понеже съ стори-

ли грѣшка, като не сж взели мнението на цѣлото настоятелство, назначили сж лице — неловецъ и не съгласно устава — безъ всѣкакъвъ изборъ, следователно те сж поели всичката материална отговорностъ; сумата е значителна и общото събрание на 4 априль 1926 година не намѣри за възможно да я опрости

Въпреки многократнитѣ постѣпки на настоятелството къмъ задълженитѣ да ликвидиратъ съ сумата доброволно, те не се отзоваха и то съ съжаление трѣбваше, по силата на общото решение да заведе процесъ.

Но и сега не е още късно и настоятелството апелира къмъ другаритѣ ловци назначили Пашева да не допускатъ да се води дѣло и правятъ излишни разноски, като внесътъ доброволно дългътъ си.

Ние вѣрваме, че при едно такова изказано желание, общото събрание ще даде по дългъ срокъ за изплащане на сумата и ще опрости лихвитѣ на паритѣ.

Сумата лв. 2550 — стойностъ на три загубени шинела презъ време на 1 Лов. Съборъ въ Варна, съгласно решението взето на извънредното общо събрание на 9 януарий н. г. се внесе на 8 Дружина и така всички смѣтки по събора се приключиха

Доставка на материяли.

Традиция е въ Варненското Ловно Дружество да се доставятъ за членовѣтъ му доброкачествени материяли. Такива си спомняме бѣха доставени преди 20 години отъ тогавашното настоятелство, впоследствие обаче се доставиха отъ кооперацията, която нѣколко години ни снабдяваше съ доста добри гилзи.

Следъ ликвидацията на кооперацията и да имаме винаги на разположение добри муниции, нашитѣ предшественици бѣха доставили доста добъръ черъ баругъ, а ние решихме да доставимъ едни отъ добритѣ за сега въ България гилзи „Вулканъ“.

Настоятелството имаше за основа да доставя само доброкачествено, като знае добре, че ефтиното е винаги скъпо. И то не оста на излъгано. Независимо, че въ града се продаваха много ефтини гилзи, а гилзитѣ „Вулканъ“ бѣха съ 50% по скъпи, дружеството бе принудено да достави гилзи на два лѣти и то нѣколко хиляди и капсули — кръстатки едно значително количество и факта, че тая стока се закупи отъ ловцитѣ, показва че ние сме ги задоволнили.

Ценитѣ на ловнитѣ материяли настоятелството опредѣляше съ малка разлика отъ стойността имъ, колкото да се покриятъ лихвитѣ на вложенитѣ суми.

Настоятелството желаше да достави и доброкачественъ барутъ, но за съжаление не се намѣри подходящъ и ние съжеляваме за това.

Повечето отъ другаритѣ ловци сж чели въ ловната литература, а сжщо сж чували, че напоследъкъ сж зачестили нещастнитѣ случаи при употребата на бездимнитѣ барути отъ ловци, пушкитѣ на които не сж приспособени за подобни барути. Имаме нѣколко случая, макаръ и съ не—много печални резултати и между варненскитѣ ловци.

За да се предпазятъ ловцитѣ отъ едни по-голѣми нещастия, за щото бездимнитѣ барути започнаха да се появяватъ все по често и по често на пазаря и да се посочатъ като типъ добъръ въ всѣко отношение, следъ добро проучване, настоятелството влезе въ разбира

елство съ известната фирма Manufacture Française D'Armes et Cycles въ града Saint-Etienne — и достави три безкуркови пушки за образец, типъ „обюсть“ (значи „здрavo“), цевитъ на които сж приготвени отъ отлична стомана и пробвани съ хидровлично налягане 1000 кгр. на кв. м., а съ бездименъ барутъ 800 кгр. на кв. см. — една грамадна издръжливостъ. Механизмътъ не сж сложен, а при това здравъ. Бой силенъ и далеченъ; особено на зименъ ловъ даватъ добъръ резултатъ.

Фабриката направи отстъпка на дружеството ни 10% отъ ценитъ си. Пушките дойдоха малко скъпи за нашия среденъ ловецъ, който е въ мнозинството си съ по слаби материални средства. Едната пушка се продаде веднага въ брой, а другитъ две — на изплащане, подъ отговорността на Н вото.

Макаръ, че дружеството и да е напълно гарантирано за сумитъ, че купилитъ пушки плащатъ и лихвитъ за просрочване, н вото вижда, че тоя начинъ на доставка на пушки, при известна евентуалностъ, може да увреди дружеството, създава неприятности и излишни разходи, поради което за въ бъдеще, то не ще доставя пушки по тоя начинъ, но е винаги готово да послужи на ловцитъ при условие, че при поръчката ще трѣбва да се внесе половината стойностъ на пушката, а останалата се изплати следъ пристигането на пушката въ гарна.

Освенъ това дружеството получи въ консигнация нѣкои ловни атерияли; по добритъ и ефтинитъ отъ тѣхъ се разпродадохъ, а по олтмъната частъ се върна обратно.

Ако другаритъ ловци намиратъ направения опитъ за добъръ ний, то следваме, обаче винаги предпазливо и умѣрено.

Ловенъ бюлетинъ.

Съ цель да се внесе една нова струя въ живота на Д-вото ни, настоятелството реши да издава при известни случаи „Ловенъ бюлетинъ“.

Бюлетинъ № 1 се посрѣщна добре отъ другаритъ ловци въ Варна и вий одобрихте издаването му на общото извънредно събрание 25 VII 1926 год. протоколъ № 21.

Тоя бюлетинъ се посрѣщна сжщо добре и отъ Управителния съветъ на Организацията и особно отъ другитъ ловни дружества въ гарната, нѣкои отъ които ще последватъ вѣроятно нашия примеръ.

Отрадно е да се отбелѣжи, че разносикитъ направени за бюлетинъ № 1 се покриха отъ самия него.

Цельта на тия бюлетини е да развие въ другаритъ ловци по олтмъ интересъ къмъ дружественитъ дѣла; да имате винаги на ржце отъктелността на дружеството и неговото материално състояние, за да ги кнете по-дълбоко въ живота му. Но тоя носи и по възвишени цели: той ви зове къмъ родната природа, къмъ отечествената обичъ, къмъ това що било е свято за българина, къмъ тоя стожеръ, що родината ще запази и племето ни ще възкреси — „Обичай България.“

Обичайте лова, спазвайте закона, интересувайте се отъ дѣлото ни!

Литература.

За любознателния ловецъ настоятелството изписа списанията: Природа, Туристъ, Морски Сговоръ, Ловна Просвета.

То достави много интересното и изчерпателно съчинение по лов „La chasse moderne“.

Другаря ловецъ г. Хр. Христостому подари на Д-вото ни ценен илюстриранъ албумъ, какъвто отъ никъдѣ не може да се достави. „Les chiens, les gibiers et ses ennemies“—издание на „Manufacture Française D'Armes et Cycles“.

За това му внимание къмъ дружеството ни и особно за това, той е вникналъ въ нашитѣ цели, приятно ни е да му изкажемъ нашата благодарностъ. Дано той бжде последванъ и отъ други ловци.

За по добра ориентировка се доставиха картитѣ на генералния шабъ за нашия районъ.

Дружеството ни, съзнавайки голѣмото родолюбиво значение на културно просвѣтната организация „Български Народенъ Морски Спортъ“, която ратува да приобщи българина къмъ морето и веднаж дошълъ при него, да използва неизчерпаемитѣ му блага и се приближи чрезъ него до културния святъ, се записа за колективенъ членъ на тая организация, която се намира подъ покровителството на Първия Ловецъ въ България — Височайшия ни Другарь „Негово Величество Царь Борисъ III“.

Настоятелството моли другаритѣ ловци да използватъ скромната ни библиотека и се запознаятъ по отблизо съ теорията на лова, за да не отслабва никога въ нашитѣ редове и научната мисль за това богатство.

Почетенъ председателъ и почетни членове.

Ние сме длъжни да укажемъ внимание и отдадемъ нуждната чить на тия наши другари ловци, които сж допринесли нѣщо добро за дружеството ни.

Въ първия редъ на тия заслужили другари сж безусловно инициаторитѣ и основателитѣ на Варненското Ловно Д-во „Соколъ“ презъ 1889 год. г. г. Александъръ Дяковичъ, Хр. Славейковъ, Д-ръ Ивановъ, Д-ръ Зитереръ, Янко К. Славчовъ, Методи Станевъ, Д-ръ Девъ, г-нь Гербоа и Щерю Бѣлчевъ (последния е поръчалъ първата печатъ на дружеството).

Другаритѣ ловци Александъръ Дяковичъ, Методи Станевъ и Янко Славчевъ сж обявени вече за почетни членове; те всички сж живи и здрави и освенъ Янко К. Славчевъ, който е вече въ преклонна възраст, първитѣ двама г. г. Дяковичъ и Станевъ и до днесъ сж на редовни членове. Нека пожелаемъ и на тримата Проведението да ги здраве и животъ за радостъ на всички ни.

Но другаря ловецъ Ал. Дяковичъ има и тая заслуга, че е първоинициаторъ да се основе презъ м. май 1889 година дружеството следъ това дълги години съ трудъ и постоянство да го представя въ качеството му на председателъ; за това настоятелството предлага въ основа на чл. 8 отъ устава, да се съгласите и единодушно примете, щото другаря ловецъ Александъръ Дяковичъ да провъзгласи за почетенъ председателъ на дружеството ни.

Останалитѣ основатели: Хр. Славейковъ, Д-ръ Радевъ, Д-ръ Ивановъ, Д-ръ Зитереръ, г-нь Гербоа и Щерю Бѣлчевъ не сж обявени още за почетни членове и ние не трѣбва да забравяме, че те сж едни отъ първитѣ пионери на ловното дѣло въ Варненско и че д.

жеството ни дължи своя животъ на тяхъ. Затова също молимъ събранието да се съгласи съ насъ и ги провъзгласи за почетни членове на дружеството съгласно чл. 7 на устава.

На животъ отъ тяхъ пожелаваме добрини и спокойни дни, а на покойници — „Вечная память“, като за тоя нашъ актъ и за утѣшение на близкитъ имъ, издиримъ адреситъ имъ и ги уведомимъ.

Благодарност: На другаритъ ловци взели участие въ уредбитъ на празника, вечеринкитъ и др. изказваме общата на членоветъ на дружеството ни благодарностъ.

Обществено значение: Трѣбва да признаемъ съ радостъ, че нашето д-во можа да отдаде нужното и заслужено на по висши държавни цели за доброто на страната ни. То можа да окаже съдействие на висшата властъ въ по-доброто посрѣщанне на дошлия въ нашето пристанище съ специална мисия английски крейсеръ „Данае“, на който имаше и високопоставени лица, да покаже вътрешността на страната ни на тия важни чужденци, които се убедиха, че ние не сме варвари и че не се избиваме на всѣка крачка, че и нашето село носи човѣшки добродетели, а горитъ ни — голѣма хубостъ.

Дружеството ни бе зачетено и поканено на голѣмия приемъ, който направи крейсера на видни варненски граждани.

За споменъ на нашитъ другари англичани-ловци, дружеството подари една хубава съ български рисунки дървена кутия за цигари. Командиря на крайсера капитанъ Рамзай остана много доволенъ, което се вижда отъ писмото му отъ 5 октомврий 1927 г. до дружеството ни:

5 октомврий 1926 год.

Г-нъ Предсѣдателъ Маноловъ,

Позволете ми да изразя на Васъ г-не Предсѣдателю, на г-нъ Николовъ, подпредсѣдателъ и на членоветъ на ловното д-во моето дълбоко оценяване на любезната мисль, която причини подаръка на единъ толкова възхитителенъ споменъ отъ нашитъ дни на взаименъ ловъ.

Азъ Ви уверявамъ, че тоя красивъ подаръкъ ще остане за винаги единъ отъ моитъ най-многоцени притежания и ще ми напомнява щастливитъ дни прекарани въ Варна и добритъ ловци, съ които ний имаме честта да другаруваме до гдѣто бѣхме заедно.

Като ви пожелавамъ най-добрия ловъ, моля Ви да приемете моитъ признателности

(под.) Командиръ на крейсера на Н. В. В. личество Английския кралъ „Данае“
Бертрамъ Х. Рамзай

Права и задължения: Тѣ сж ясно указани въ чл. чл. 5 и 6 на устава и ний молимъ другаритъ ловци да ги прочетатъ и тогава се запитатъ и си отговорягъ сърдечно — какво получихъ и какво дадохъ на организацията и съ тия си отговори приценятъ дѣлото на настоятелството, за безпогрѣшността на което ний не можемъ да претендираме, обаче, възложена ни тая почетна длъжностъ, ний сме се стремили да оправдаемъ доверието ви и да бждемъ еднакво справедливи къмъ всички.

Като поднасяме вамъ тоя си докладъ, ний вѣрваме, както казъ нашия виденъ журналистъ г. Ал. Савовъ, „че измина онова време, гато въ нашата среда се намираха хора, обладани отъ онова робъ роптаніе, което непрестано ехти въ тъмнинитѣ на нашата българъ душа; че нѣма оная черна неблагодарностъ, да сме вечно недовоъ отъ всичко и да мислимъ, че е голѣмъ подвигъ да ржмжимъ, да зжбимъ и да подкопаваме авторитета на всѣка българска проява“.

На Васъ, прочие, предстои да прецените нашия трудъ съ ство на другарско съзнание и добри ловци.

На слуша!

Б Ю Д Ж Е ТЪ

на Варненското ловно Д-во „Соколъ“ за отъ 1 априлъ 1927 г. до 30 юний 1928 г. (15 месеца).

ПРИХОДЪ

1) Отъ членски вноски на база 700 члена по 60 лв.	42000
2) Отъ лихви на капитала	10000
3) Отъ глоби	4000
4) За ловенъ надзирателъ по 30 лв. на ловецъ	21000
5) Случайни приходи	1000
6) Отъ вечеринки и др.	15000

Всичко приходъ лв. 93000

РАЗХОДЪ

1) За мобили и др.	лв. 3000
2) За книги, списанья и изобщо подържане библиотеката и други	5500
3) Ка канцеларски, осветление и отопление	6000
4) Издаване бюлетинитѣ	6000
5) За заплатата на секретаръ касиера	22500
6) За заплатата на единъ ловенъ надзирателъ	21000
7) Формено облекло на надзирателя	2000
8) Застраховка на ловния надзирателъ	1000
9) Фондъ общ. осигуровки на служащитѣ за 1926, 1927 и 1928 г.	5000
10) Данѣкъ занятии на служащитѣ	500
11) Случайни разходи	2000
12) Визитации ветеринарния лекаръ	1500
13) На д-во „Юнакъ“ за ремонтъ на аданието	2000
14) За призове и подарѣци по стрелбитѣ	1000

Всичко расходъ лв. 79000

БАЛАНСЪ

Съставенъ на 20 мартъ 1926 година.

АКТИВЪ

ПАСИВЪ

Ловни билети	110	Капиталъ	140906	91
Каса въ пари, земл.		Фондъ лов. домъ	53984	45
Банка и сн. каса	168866	Окр. лов. инспект.	36717	
Посмър. каса	3000	Фондъ дост. серумъ	4075	
Стоки	13375			
Инвент. предмети	30811			
Длъжници	19520			
	65			
	235683		235683	36

Печалби и Загуби

къмъ 20 мартъ 1927 год.

ЗАГУБИ

ПЕЧАЛБИ

За канцеларски	5315	Отъ вечеринки	19128	50
За заплати	57889	„ членски вноски	52800	
За случ. разходи	2775	„ издр. лов надз.	43649	98
Формен облекло надз.	6090	„ ляхви	3627	25
За Ветер. лекаръ	2000	„ глоби	2215	
За книги, вестници и др.	445	„ статист. таблица	4480	
За вноски посм. каса	40	„ стоки	1371	85
Чиста печалба къмъ		„ билети за вучета	45	
капитала	53672	„ събора	500	
	10	„ ловни значки	210	
	128227		128227	58
	58			

БАЛАНСЪ

на Варненското Ловно Д-во „Соколъ“

съставенъ къмъ 31 мартъ 1927 год.

АКТИВЪ

ПАСИВЪ

Ловни билети 27 броя нови по 210 лв. 5670		Капиталъ	17090317
Ловни билети 1 брой стари по 110 лв. 5780	—	Фондъ Ловенъ домъ	66000 —
Стоки 28450 80	—	Фондъ достав. серумъ	4075 —
Дължници 18770 64	—	Фондъ Джанаваръ тепе	3115 —
Инвентарни предмети 38509	—	Окръжна Лов. управа	45973 —
Посмърт. каса Д. Град. 1500	—	За лекуване кучета на Д-ръ Тюлевъ	2000 —
Каса 199055 70	—		
	292066 15		292066 15

СМѢТКА

Загуби и печалби

къмъ 31 мартъ 1927 год.

ЗАГУБИ

ПЕЧАЛБИ

Канцеларски, освѣтлен. и отопление 8690 80	Отъ стоки	1016 95
Заилати 55229 —	„ ловни значки	1060 —
Случайни разходи 451 —	„ „ билети	9 —
Книги списания и др. 2382 —	„ членски вноски	43320 —
Посмъртна каса 60 —	„ ловни надзиратели	28880 —
Формено облекло 4274 —	„ лекуване кучета	3611 —
Статистическа таблица 800 —	„ глоби	9205 —
Благот. { Д. Атанасовъ	„ вечеринки	16570 —
{ Добри 2500 —	„ билети за кучета	168 —
Обществени осигуров. 2938 —	„ лихви	5481 —
Лекарски прогледъ 2000 —		
Чиста печалба за уравни- нение къмъ капитала 29996 15		
	109320 95	109320 95

За знание отъ ловцитѣ.

Въ Варненския ловенъ районъ.

Забранява се биенето на аребицитѣ северо-източно отъ гр. Варна въ всички мѣстности попадащи въ дѣсно отъ следната линия: начиная отъ морето (презъ входа на морската градина), презъ града — ул. Владиславъ по прогяжение на шосето Варна—Добричъ до ромънската граница и отъ тамъ по самата граница до морето, за срокъ отъ три години, начиная отъ 1 септемврий 1926 година.

Въ Провадийския ловенъ районъ.

За срокъ отъ две години начаная отъ 1 августъ 1926 год., обявяватъ се забранени за биене на всѣкаквъ видъ дивецъ, мѣстноститѣ нахоящи се въ районитѣ на Провадийското ловно дружество, а именно:

а) Иланъ-байръ съ нивята и Султанларската чука до ж. п. линия и цѣлата мѣстность съ лозята Коджа-тепе.

б) „Ерекъ чешме“ — пѣтя на село Добриня презъ нивята край чешмата „Ханъмката“, край с. Добриня право Еминдеребаша по продължение презъ Фий тарла до с. Ески Арнаутларъ. Северно отъ с. Ески Арнаутларъ по пѣтя презъ с. Дерекъой до источнитѣ канари на гр. Провадия и до „Ерекъ чешме“.

в) Северно Шереметски ниви край полето до Каджъкойската гора, западно Емешенъ-гьолджу, Бовалжъкъ енде; южно: течението на Буюкъ-дере до Кирова трапъ; Источно: Главата на малкото Буюкъ-дере, ташлъ-гечитъ, малкия гюджакъ и пѣята на шереметскитѣ ниви.

г) Санджкийската общ. гора при граници: Ярамова, Ешилъ-гьолджукъ, Акъ-топракъ, Юлакъ-токать, Потрушанското землище—Баа-аркасъ.

д) Мѣстноститѣ отъ Дели Хюсеинското землище: „Теребенъ“, „Коджа-байръ“ Дювъ-меше-кайракъ съ граници: „Ташъ бурунъ“, „Деринъ-хевдекъ“, „Куртъ-гьолджукъ“, „Бакаджакъ“, Кара Хасанъ, Дели-таши и по течението на р. Луда-Камчия до с. Дели Хюсеинъ Махле.

е) Источно по течението на Фете-койската рѣка, Сарж-Хюсеинъ-юпрюсю, рѣката „Ана-дере“ съ точки: Одуъ-юпрюсю, Болджи-дерменъ, Башъ-бунаръ по пѣтя за с. Черковна и с. Кривня.

ж) Землището на с. Арапларъ, Бурханларъ и с. Къжалджиларъ при граници: Пѣтя отъ с. Бурханларъ за с. Къжалджиларъ, с. Къжалджиларъ, пѣтя отъ с. Къжалджиларъ за с. Бурханларъ.

з) Землището на с. Караджа отъ, Пунарлий, Касъмларъ при граници — Северъ: Арапларски ниви; Истокъ: село Караджа-отъ и шосето отъ Караджа-отъ за Провадия до рѣката „Суха рѣка“ (Янакъ-дере); отъ Югъ: рѣката Суха рѣка; Западъ: Пѣтя за с. Касъмларъ презъ с. Пунарлий край арапларската държавна гора до седмата точка—арапларекитѣ ниви.

и) Забранява се биенето на сърни за 2 години въ цѣлитѣ граници на държавната гора „Коджа-балканъ“.

Въ Старо-Орѣх ловенъ районъ:

а) Забранява се биенето на всѣкаквъ дивецъ въ тая часть отъ държавната гора „Лонгоза“ лежаща източно отъ „Стара рѣка“ включително и бовезкия чайръ до морето за срокъ отъ 2 години.

б) Забранява се биенето на сърни въ цѣлия районъ на Старо-Орѣх, Ловно Д-во за срокъ отъ 2 години.

Р а з н и.

1) Въ свързка съ чл. чл. 44, 45 и 46 отъ Закона за Лова за предстоящата ловна година се разрешава продаването *само на прелетния дивеч* и то по начинъ указанъ въ чл. 44 отъ Закона, на цени както следва: За пътпъдъкъ—10 лв.; за гургулица—5 лв.; за бекасъ—30 лв.; за патица—20 лв.; за гъска—40 лв. и за гълабъ—5 лв.

2) Съгласно чл. 43 отъ Закона за Лова, всички дружествени членове ловци за ловната 1926/27 година сж длъжни да убиятъ вреденъ дивечъ както следва: 10 броя гарги, гарвани, врапи, или 5 свраки, или 2 сокола, или 2 сойки, краката на които да представятъ на д-вото. Нека да се има предъ видъ, че за неиспълнение на това постановление на закона, ще се прилага забелѣжката къмъ чл. 90.

3) Забранява се биенето повече отъ 2 заека при едно излизане на ловъ, но желателно е обаче само единъ. (чл. 86 отъ Закона).

4) Съ цель запазване бременитѣ и малки зайци, забранява се воденето вънъ отъ населенитѣ мѣста гончими кучета било подъ предлогъ на ранхождане и пр. начиная ежегодно отъ 15.III до 1.IX.

5) Задължаватъ се всички членове ловци да водятъ точна и добровестна статистика за убития отъ тѣхъ дивечъ. Нѣка всѣки помни, че ловната статистика е тѣсно свързана съ стопаниването на дивеча въ окръга и че тя не се иска за нѣкакви облагания съ дантъкъ, както мнозина наивни другари си обясняватъ това задължение.

6) Въ връзка съ новия законъ за лова таксата за ловния билетъ за настоящата ловна година ще бѣде заедно съ всички вноски 395 лв. Тая сума произлиза отъ: ловенъ билетъ съ маркитѣ — 210 лв.; списание „Ловецъ“—40 лв.; за издръжки на Управ. Съветъ—10 лв.; членски вносъ — 60 лв.; посмъртна каса—20 лв.; ловенъ домъ—10 лв.; окръжна управа—10 лв.; ловни надзиратели—30 лв.; статист. таблица—5 лв. или всичко — 395 лева.

7) Нека всички ловци побързатъ и се снабдятъ съ ловни билети презъ м. юний т. г. день по рано, съ което ще улеснятъ себе си относно редовното получаване на списанието, а така сжщо и д-вото относно работата му. Членството трѣбва да бѣде подновено до 1-й октомврий т. г. защото на закъснителите членове съгласно чл. 71 отъ Устава ще се налага глоба за закъснение въ размѣръ 20 лв.

8) По II наредба отъ правилника за вътрешния редъ на Ловната Организация, всички членове ловци сж длъжни да се снабдятъ съ билети за правопадение на ловнитѣ си кучета. Д-вото е кавило нѣколко пати членоветѣ си, обаче малцина сж сторили това, особено ловцитѣ отъ селата. Таксата на билета заедно съ маркитѣ и значкитѣ е 18 лв.

Предупреждаватъ се всички членове ловци да се снабдятъ съ билети за кучетата си до 1.VIII. т. год. и съ значки за кучета. Ловнитѣ надзиратели презъ време на ловъ ще провѣриватъ билетитѣ и ще отнематъ кучетата отъ тия членове, които не притежаватъ билети за тѣхъ.

9) Съ покана № 149/1926 г. е съобщено, че къмъ тазгодиш ловни билети, както и за въ бѣдеще, ловцитѣ ще трѣбва да представятъ и единъ свой портретъ, който да бѣде ясенъ и да отговаря на възрастъ на ловеца. Нека се знае, че безъ портретъ билети не се издаватъ.

10) Всички ловци да представятъ статистическитѣ си сведения за 1926/27 год. най-късно до 1-й октомврий т. г. иначе се глобяватъ съ 10 лева.

11) Ушолжават се всички ловци, които имат познати ловци-чуждци, или ловци, които си вземат билета за ловъ направо отъ Окoнското Управление, да имъ съобщатъ да се явятъ въ канцеларията Д-вото, за да имъ се дадатъ наставления за новата ловна година, съкъ да се избѣгнатъ евентуалнитѣ неприятности.

12) Всички другари ловци, които видятъ или чуятъ, че въ улицата има бѣсики кучета, веднага да съобщаватъ въ канцеларията на Д-вото.

13) Телефона на дружествената канцелария е № 435. На председателя А. Маноловъ № 183. На подпредседателя г. Ив. Николовъ № 301.

л. Маноловъ.

Изъ миналото на нашето дружество.

Като всѣка обществено културна организация и Варненското Ловно Дружество „Соколъ“ има своето минало — своята история, колкото скромна, толкова и поучителна за насъ и иднитѣ поколения.

И ако ние имаме претенцията да бждемъ съзнателни и културни ловци, именно тая култура ни налага да знаемъ своето минало, защото отъ него ще почерпимъ поука за бждещото и ще опознаемъ по-отъ близо тия наши другари, покойници или днесъ живи, които безкористно и чистосърдечно сж поднесли частъ отъ своитѣ сили предъ олтаря на ловното дѣло и сж били едни отъ строителитѣ на сегашната ни многотисядна ловна организация.

Колкото и да сж скромни дѣлата поднесени идейно въ служба на обществото, те винаги трѣбва да се ценятъ и уважаватъ отъ всички ни, защото народъ безъ общественици — е народъ безъ глава, организация безъ идейни дейци — е нула.

А колко повече ние ще трѣбва да се отнесемъ съ внимание и уважение къмъ нашитѣ стари ратници, когато живеемъ въ една действителност, която за съжаление оценява дейцитѣ си следъ смъртта имъ и която винаги култивира личности, които неспособни къмъ творчество и дѣла, навсѣкжде се ширятъ и всѣватъ язвата на раздоръ, самонизяждане и унижение.

Само доброто минало, само добре оценените заслуги на старитѣ ратници, ще ни научатъ да гледаме ловното ни дѣло и дейцитѣ около него съ чувството на справедливост и правилна оценка.

Ето защо и подбудени отъ тия мисли, ний имаме случая да беседаме съ останалите за наше щастие и за щастieto на близкитѣ имъ, още живи наши другари ловци: г-да Янко К. Славчовъ, Александъръ Дяковичъ и Методий Станевъ и да ги помолимъ да си спомнятъ що е било въ миналото нашето дружество.

Те бѣха добри и ни разказаха споменитѣ си, за което сме имъ искрено благодарни, които ние попълнихме и отъ архивата на дружеството за да можемъ днесъ да поднесемъ на варненскитѣ ловци ния ни редове.

Преди още да се основе въ Варна ловно стрелческото дружество „Соколъ“ е имало десетина ловци, които сж купували позволителни лова отъ градоначалството. Ролята на държавата въ това време въ ловното стопанство е била тая, да събере известна такса и нищо повече: „Законъ за Лова“ не е имало; охраната на лова може да се

каже че е била никаква, но ловът при все това е билъ изобилен защото и самата ни държава е била още девствена, горитъ — голми, храститъ — обширни, а ловцитъ — малко.

Инициативата за основаване на дружеството ни сж взели, през м. май 1889 година варненскитъ ловци: сегашния нашъ другаръ Алесандръ Дяковичъ и бившия министръ Хр. Славейковъ.

Презъ м. май 1889 године, следъ като инициаторитъ сж подготвили добра почва, въ сегашната градска градина, до градския часовникъ, е било свикано първото учредително събрание, на което сж явили основателитъ на Д-вото: Ал. Дяковичъ — тогава Предс. на Окръжидъ и сега виденъ български адвокатъ, Хр. Славейковъ — сега адвокатъ въ гр. Кюстендилъ, Д-ръ Н. Ивановъ, Д-ръ Зитереръ, Г-н Гербоа (търговецъ), Янко К. Славчовъ, бившъ народенъ представителъ кметъ на града и виденъ варненски търговецъ и общественикъ, Методи Станевъ, най стария въ Варна деецъ по морския транспортъ и единъ отъ първитъ българи и параходни агенти и Щерю Бѣлчевъ, комуто г. Дяковичъ е възложилъ да поръча първия дружественъ печатъ.

Тая малка интеллигентна група е сложила основитъ на сегашното ни дружество, основи здрави, които ние по тѣхенъ заветъ трѣбва винаги да пазимъ.

Инициативата за основаване на дружеството е била взета така: — презъ 1888 год. въ Варна е дошелъ г. Ал. Дяковичъ и като сждия е заварилъ г. Хр. Славейковъ — добъръ и обичащъ лова ловецъ. Той е уговорилъ г. Дяковичъ да стане сжщо ловецъ, далъ му пушка и патрони. Тоя благороденъ спортъ се много харесалъ на г. Дяковичъ и ние по-старитъ ловци го знаемъ, че навремето си бѣше единъ отъ най-добритъ стрелци и ловци на бекаси. Отъ дума да дума Дяковичъ и Славейковъ се убедили, че ще бжде добре да се уреди и едно ловно дружество въ Варна, решаватъ да се посветятъ на тая идея и най-после г. Дяковичъ поканва основателитъ на събрание.

Въ него време известно е че въ Варна се е ширила силна гръцка културна пропаганда, подържана отъ Цариградската Патриаршия въ лицето на гръцкия митрополитъ.

Да говоришъ гръцки и да си жененъ за гъркиня е било нѣщо аристократично, много фино и затова много прстички българи, които сж идвали въ Варна отъ околнитъ села, лесно сж ставали „идисъ“, „опуло“ и др. и сж си въобразявали, че сж стари елини.

За чужденцитъ пропагандата е подържала добре уреденъ интернационаланъ клубъ, който въ сжшностъ е билъ гръцки клубъ и чрезъ него сж успѣвали да отвлечатъ вниманието на чужденцитъ и да представятъ българската Варна, нѣщо като гръцка колония. Имено въ това време, както казва г-нъ Ал. Дяковичъ, идва основаването на ловното ни дружество, между основателите на което освенъ българи е имало и видни чужденци.

Това културно ловно гнѣздо е било първото разклащане на интернационалния клубъ, чужденцитъ сж се приближили къмъ българската интелигенция, а тя е била безусловно достойна за приближаване. Ние всички знаемъ какъ лова сприятеява хората, какъ ловцитъ въ полето сж винаги непринудени другари.

Ето първата голѣма заслуга на нашето дружество за българското съзнание и повдигане на нашата черноморска красавица Варна. Хвала и честь на първитъ основатели-родолюбци.

Но новооснованото дружество, председателствено достойно и дълго от първия му инициатор г-н Ал. Дякович е послужило не само да сближи българитъ съ видни чужденци, но до сближи и самитъ българитъ въ Варна помежду имъ, като развие въ тѣхъ чувствата на другарство и толериране. И това другарство е оставило неизлечими спомени въ първитъ саратници и ние не веднажъ сме били свидетели да видимъ, какъ тия стари другари, при случайни срѣщи помежду си, сж проявявали чувствително другарство, зачитане и уважение — чувства, отъ каквито днесъ се особно нуждае цѣлия ни народъ.

Въ първото време следъ основаването на дружеството, както си спомня г. Янко Славчовъ, ловътъ се е откривалъ съ общъ излетъ на ловцитъ — отивали сж до близкитъ — по изобилни съ ловъ мѣста, тамъ сж разваряли палаткитъ и прекарвали заедно и при обща трапеза по 2—3 дни.

Скоро следъ основаване на дружеството сж се записали като нови ловци другаритъ: Иванъ Явашчиевъ, А. Агалиди, Гарабедъ Ховасапаянъ, Д-ръ Пюсюлюиевъ, х. Петро Христодуловъ, Мих. Коранъ, Яни Дянковъ, Йоханъ Григорияди, г. Дюлгеровъ, Е. Сигристъ, Пеню Житаровъ, Окр. Упр. Паничерски, Агопъ Тосбѣйкянъ, г. Тори и др.

Тия ловци сж били сжщо ревностни и идейни другари, нѣкои отъ които сж вземали участие въ настоятелствата и сж принесли полза на дѣлото. На живитъ: „хвала и добрини“, на покойницитъ „вечная память.“

Първата канцелария на дружеството се е помѣщавала въ зданието (сегашното) на г. Г. Пасаровъ на ул. Цариградска.

Впоследствие презъ 1905 год. ние заварихме канцеларията на дружеството въ зданието наречено „Сите — Варна“ и си спомняме много добре, че следъ това за икономия тя премина въ кантората на нашия другаръ Методи Станевъ, който изпълняваше и секр.-касиерската длъжностъ.

По него време ний се бѣхме завърнали отъ странство, кждѣто бѣхме си вече опитали ловното щастие, особено по островитъ на Финскитъ Шхери, кждѣто се намираше изобилень и запазенъ ловъ на елени, зайци, тетереви и патици.

Направи ни добро впечатление, че още съ вземането на първия ни билетъ въ 1905 година, секретаря ни предложи ефтини доброкачествени и въ изобилие ловни материяли, отъ които до скоро още се ползувахме.

Ето една добра традиция, да се доставятъ ловни доброкачествени материяли за ловцитъ, традиция, която за щастие и до сега се запази. Добритъ дѣла заслужаватъ подражание.

До колкото можяхме да узнаемъ отъ разпити, председателството на дружеството е вървѣло въ следния редъ:

Александъръ Дяковичъ — дълги години следъ основаването; Д-ръ Н. Ивановъ, Василъ Загоровъ — окр. управитель, Георги Паничерски, Яни Дянковъ — (управляющъ дружеството безъ изборъ отъ 10 априль 1915 до 9 май 1926 година), Панайотъ Анастасовъ — отъ 9 V 1920 до 15 май 1921 год., Иванъ Сокачевъ — отъ 15 V 1921 г. до 20 IX 1923 г. Методи Станевъ — отъ 20 IX 1923 до 19 VI 1924 г., Д-ръ Денчо Цоневъ — отъ 19 VI 1924 г. до 6 IV 1926 г. и Александъръ Маноловъ — отъ 6 априль 1926 г. до днесъ.

Всѣкой отъ тия наши другари, заемайки тая почетна, отговорна

и да си признаемъ вечно критикувана длъжностъ, е поставилъ, зае съ другаритѣ си отъ настоятелствата и по една здрава керемида в ху ловната сграда, допринесълъ е все по нѣщо хубаво и е показа, че не така лесно е да се служи на общественото поле при наши действителностъ — но пакъ сж служили и все оставили по нѣщичъ.

Нека младитѣ другари — нашето бждеще, които се намиратъ при много по добри условия за работа се заинтересоватъ да изучат ловното дѣло и нека се амбициратъ да достигнатъ и те тия почетни мѣста за благото на благородния ловенъ спортъ.

За отбелѣзване е и факта, че нашето дружество се е ръководило и отъ по възвишени идеи. Презъ 1910 година се построи сегашния юнашки салонъ и понеже юнацитѣ тогава се нуждаеха отъ средства, то те прибѣгнаха да потърсятъ и помощта и на другитѣ спортни организации. Варненскитѣ ловци, много отъ които бѣха юнаци, а на други децата имъ юнаци, не можаха да оставятъ тоя апелъ и да не помогнатъ съ своитѣ скромни средства на едно благородно дѣло — ловното ни дружество пожертвува сумата 5000 лв. златни, а съ други 5000 лв. кредитира „Юнакъ“ и чрезъ тази си помощъ насърдчи юнацитѣ въ постройката.

За тая тогава скромна сума, а днесъ повече отъ 100,000 лв. ние никакъ не съжеляваме, защото е сторено едно добро; ние се радваме на успѣха на „Юнакъ“ — на това чисто българско дѣло.

Въ замѣна на тая наша услуга, „Юнакъ“ ни даде въ вечна собственостъ една стая за канцелария и ползуване отъ салона въ известни случаи.

Дано „Черноморски Юнакъ“ бжде щастливъ да доискара до край своята сграда, за довършването на която се иски още много.

Но настѣпиха военитѣ години; дойде освободителната война въ 1912 год. — и ловцитѣ се наредиха съ останалитѣ бойци. Дружеството ни трѣбваше и то да се побере за по добри времена и да даде отъ своята среда скѣпи жертви за обединението на племето ни.

Свърши се Балканската Война и ето че настѣпиха Общоевропейската. Дружеството ни пакъ замръ за да доживее и види печалния край на войната.

Това поражение не пощади и дружеството ни, защото презъ 1918 год., когато въ Юнашкия салонъ се настаниха чернитѣ френски окупационни войски, тия културтрегери отворили вратата на канцеларията ни и разпилѣли почти цѣлата ни архива, която криеше доста цени материяли изъ миналото на дружеството ни.

Но свърши се и това време и заспалата Ловна Организация, по потикъ даденъ отъ Варна се съживи, съживи се и нашето дружество и започна една трѣскава дейностъ.

Прокара се и института за ловнитѣ надзиратели, чрезъ който се намали едно зло, що представляваше браконерския елементъ.

По него време, следствие неудачнитѣ войни българския духъ въ Варна беше доста сломенъ. За повдигане на тоя духъ и за подбодряне на организацията, тогавашното настоятелство подъ председателството на г. Ив. Сокачевъ, подпредседателъ Никола Холевичъ и секретръ Ив. Ж. Ивановъ, съ съдействието и подкрепата на Управителния съветъ, подъ председателството на автора на марша на българскитѣ вѣщи и сегашенъ председателъ на Организацията г. Д-ръ Ив. Янковъ, зиди първия ловенъ съборъ въ Варна на 27, 28 и 29 Августъ 1922 г.

Уредбата на едно такова дѣло, гдѣто трѣбваше да се приютятъ 3500 ловци не е лесна работа и ако събора стана и се нареди, то то ва се дължи на варненскитѣ ловци, които не пожалиха трудъ и сили за да се не посрамятъ.

Макаръ и първи съборъ, той бе началото на началата и дано се последва съ нови подобни дѣла, вече много по-добре уредени.

Но като пишемъ единъ исторически приносъ къмъ миналото на нашето дружество, ние трѣбва да се спремъ и на нѣкои отрицателни страни на това минало и то не съ цель да правимъ нѣкому упрекъ, а изключително, да изтъкнемъ, че тоя минусъ е пагубенъ за насъ и дѣлото.

Поразена и покрусена отъ великото нещастие що сполетѣ отечеството ни следъ войнитѣ, българската душа боледуваше и тая болестъ не я оставаше спокойна; тя бе буйна, възпламеняюща, унищожаваша.

И ние ловцитѣ, дѣца на народа си, не бѣхме запазени отъ тоя духъ. Избухнахме презъ 1923 год. и внесохме бацила на дѣлението — дѣление, което още не е успокоено, дѣление, което трови чистата и благородна душа на ловеца, дѣление което ломи дружеството ни и дѣление, което ако съвършено не изчезне, може да ни унищожи.

Ние си спомняме нашитѣ събрания и другарски срѣщи преди военния периодъ и тѣжимъ за онова разбирателство, що цареше между насъ.

Но нека, другари, изпратимъ духътъ на отрицанието и дѣлението далечъ, отъ насъ въ безкрайния ширъ на Черно Море, нека научени отъ миналото работимъ съ чисто сърдце за бъдещето и оставимъ на нашитѣ наследници здрава ловната сграда въ Варна.

Ние сме отъ тия що вѣрватъ въ гения на своя народъ, вѣрватъ въ ниговия здравъ разумъ, вѣрватъ въ здравитѣ сили на варненскитѣ ловци.

Съ знамето на положителността и бодрия духъ — напредъ!

Нека добрата ни традиция да празнуваме празника си винаги на паметния „Джанаваръ“, до основитѣ на великия християнски храмъ, до който почитавъ скѣпнитѣ останки на нашия незабравимъ другаръ и сължтникъ на ловцитѣ, учениятъ български археологъ дѣдо Херминъ Шкорпилъ, ни напомня за тоя чуденъ духъ, що носѣше душата на Шкорпила, който дошелъ чужденецъ за насъ отъ родна Чехия, стана по-българинъ отъ българитѣ и ни показа, какъ се обича народъ и що е отечество. Нека тая традиция ни въодушевява за да помнимъ заветитѣ на дѣдото, който винаги ни казваше, че въ единението е силата, че въ познанието на миналото се култивира народната гордостъ и обичъ родна.

На слуша!

Забелѣжка: Възможно е въ нашето изложение да сме сторили неволни грѣшки, или да сме забравили нѣкого. Молимъ за това извинение, защото ако нѣщо е станало и не е отбелѣзано, то не е отъ нежелание, а отъ невъзможностъ да почерпимъ отъ нѣкъдѣ по точни сведения. Ако другаритѣ ловци биха ни помогнали съ нѣщо, ще имъ бждемъ само признателни. Историята на дружеството ни трѣбва точно да се възстанови и впише въ възпоменателния албумъ — златната книга на варненскитѣ ловци, който е замисленъ да се изработи отъ Н-вото на Д-вото ни.

Из. *Николов*

Състоянието на дивеча въ Варненския Ловенъ Районъ.

Единъ въпросъ отъ твърде важно естество, на който мъчно може да се даде една правилна и точна приценка — но все пакъ ще се опитаме да дадемъ приблизителнитъ дани — резултатъ на лични наблюдения и придобити впечатления отъ 5—6 годишното ни занимание съ лова като спортъ.

Нѣмаме притенциитъ на специалистъ и не винаги сме свободни да правимъ по обширни наблюдения, но все пакъ всѣкой празниченъ день презъ ловния сезонъ сме били въ полето и считаме, че това време е достатъчно да можемъ да дадемъ, ако не точни, то поне приблизителни сведения, които ще сж отъ обща полза.

Ще се спремъ по специално върху дивеча представляващъ най-голѣмъ интересъ за ловцитъ между видоветъ дивечъ въ Варненско, а именно: яребицата, заека и лисицата.

Яребицата — тоя красивъ, вкусенъ и благороденъ ловъ, който е на внимание особено на градскитъ ловци, за голѣмо съжаление намалѣва постепенно и вѣроятно нѣма да се мине много време, когато ще дойдемъ до положение да ходимъ по цѣль день, безъ да я видимъ — нежели да убиемъ. Причинитъ за това бързо намаление на яребицитъ сж: условията на мѣстността за развъждането ѝ и липсата на ловно съзнание и просѣта въ часть отъ ловцитъ. Ще се спремъ по отдѣлно върху района северно и южно отъ града и езерото. Северно — мѣстността е въ по-голѣмата си часть неблагоприятна за изобилното развъждане на яребицата, а главно — за постоянно ѝ задържане, понеже липсватъ мѣста за лесно укриване, при постоянното преследване на което е изложена отъ ловцитъ и хищницитъ. — Така че, отъ една страна липсата на скривалище, а отъ друга — удобния и равенъ, въ по-голѣмата си часть, теренъ спомагащъ за продължителното ѝ преследване отъ ловцитъ, тя е обречена на неминуемо изстребление, ако не се взематъ съответнитъ мѣрки. Намираме, че много умѣстно е вземалъ решение Окр. Лов. Съветъ, като е забранилъ за три години биенето ѝ северно (въ дѣсно) отъ Добричското шосе. Отъ толкосъ годишното ни обхождане на тия мѣста, сме срѣщали много нарѣдко ята и то едва отъ по 5—10 броя. По добри отзиви не сме чували и отъ други другари ловци.

Малко по друго е състоянието на тоя дивечъ южно до района на Старо-Орѣховското Ловно Дружество.

Тукъ, благодарение на по пресечената и гориста мѣстность, неудобна за по продължително преследване и по удобна за укриването и, се срѣща по начесто и то въ ята отъ по 15—20 броя, които ята сме имали случай на сѣщото мѣсто почти въ сѣщото число да вдигаме въ забраненото за биенето и време. Но въпреки това нѣма да се минатъ 2—3 години и тукъ яребицата ще намалее, защото сме виждали ловци които систематично, всѣки празниченъ день, сж на едно и сѣщо мѣсто и ги преследватъ по цѣль день безъ спиртъ Ние апелираме къмъ тия другари да съзнаватъ злото което вършатъ и промѣнятъ по често мѣстото на ловтъ, защото съ тая практика ще дойдемъ до положение на изстребители. Не трѣбва да се забравя, че отъ постоянното и често безпокоене яребицата е принудена да търси по голѣмо спокойствие, вследствие на което започва да емигрира.

Не по добре е и заека. Той е сжщо така подложен на безмърно преследване и унущожение и то особено отъ ловцитѣ, които живяватъ въ съседство съ него които съ видимо удоволствие заявяватъ при срѣщи, че убили по 40 до 50 броя презъ сезона, макаръ че въ годишнитѣ сведения не показватъ точното число, по съображения отъ съвсемъ не-научно естество. — Съмнѣваме се и въ спазване биенето имъ презъ забраненото време, защото — какво като ходилъ да прегледа нивитѣ, вземалъ си пушката, скочилъ му заекъ — нѣма да му прости; гръмналъ му и хайде въ торбата — казватъ те.

Да, но не помислятъ за последствията отъ това не човѣшко отнасяне и то въ моментъ, когато може би иматъ малки за отглеждане. Ами малкитѣ зайчета, които споредъ насъ сж подложени на много по голѣмо изгребление отъ пастирчетата, за игра, отколкото на хищниците за храна. Разбира се, че ако се продължава въ тоя пѣтъ и съ тия убеждения нѣма да мине дълго време и тоя дивечъ ще намали до минимумъ, ако не даже и до изчезване. Нека другаритѣ ловци, а особно тия отъ селата, се стрѣснатъ отъ последствията на тая практика и това безгрижие и бждатъ по съдържани, като същевременно внушатъ подъ страхъ на наказание на пастирчетата, че трѣбва да престанатъ играта си съ малкитѣ на полезния дивечъ, безразлично какъвъ билъ той.

Лисицата — впечатленията ни и за нея не сж по радостни, защото кожата ѝ е твърде цена, поради което се силно преследва. Споредъ сведения отъ селски ловци намалението на лисицата се дължи още и на това, че се била появила нѣкаква епидемия, отъ която много лисици измрѣли. Даже и да е така, нека се не забравя, че съ изчезването на лисицата, вредата по земледѣлскитѣ култури ще се увеличи отъ разнитѣ гризачи, на които тя е голѣмъ изстребителъ. — Ние препорѣчваме на другаритѣ ловци да я щадятъ презъ време на разплода ѝ, да я биятъ не по-рано отъ м. декемврий и не по късно отъ края на февруарий.

Отъ казаното до тукъ се вижда, че състоянието на тия видове дивечъ е много неблагоприятно, поради което ще трѣбва да се помислимъ и вземемъ на време нуждитѣ мѣрки, за да не останемъ ловци безъ ловъ.

По отношение на по едрия дивечъ т. е. тоя който се срѣща изъ нашия районъ, а именно дивата свиня и вълкътъ, нека другаритѣ ловци сами си направятъ заключения отъ придобитите впечатления и и резултатитѣ на устроените презъ тоя ловенъ сезонъ хайки.

За прелетния дивечъ — главно пѣдпѣдкътъ и бекаса, тая година сжщо нѣмахме щастието да бждемъ посетени въ изобилие, а и колкото минаха, престояха едва по единъ день и поради хубавото време си отлетѣха.

На sluка!

А. Маноловъ.

Статистически сведения за дружеството ни и убития дивечъ.

Можемъ да водимъ препирни по нашето дѣло, можемъ да правимъ предположения доста близки къмъ истината, но държимъ ли цифритѣ на приблизителната действителностъ при насъ, картината е вече ясна

и споровете сж излишни; заключенията сж по-вѣрни, по цени, а поуката очевидна.

Ето ви таблицата за нашия личенъ съставъ за 1926/27 г. — презъ която ловна година сме имали 726 члена.

Статистическа таблица

на Ловцитѣ при Варненското Ловно дружество „Соколъ“
разпредѣлени по възраст и професия 1926/1927 г.

Възраст отъ—до	Търговци	Чиновници	Доктори	Учители	Пенсионери	Офицери	Работници	Адвокати	Търговски служещи	Кръчмари	Фелдшери	Земледѣлци	Разни професии	Всичко
20—30 г.	7	21	—	5	—	—	14	—	4	2	—	80	62	195
30—40 г.	13	24	2	—	—	2	6	2	2	4	1	90	36	182
40—50 г.	7	18	1	—	—	3	6	—	—	3	2	101	22	163
50—60 г.	7	10	1	3	—	—	5	2	—	1	3	63	13	108
60—70 г.	5	1	—	1	5	—	3	2	—	2	—	43	8	70
70—80 г.	—	—	1	—	1	—	—	—	—	1	—	5	—	8
	39	74	5	9	6	5	34	6	6	13	6	382	141	726

Отъ цифритѣ виждате, че спорта ловъ се прави отъ хора отъ разни професии съ твърде разенъ интелектъ — или принципа на широка демократичностъ да е застъпенъ въ най-широки размѣри; селянитѣ ловци при това сж повече отъ градскитѣ.

Но тая именно широка демократичностъ, която събира хора съ разенъ мирогледъ, съ разни схващания и разбирания, прави организацията ни доста трудна за управление, защото допирнитѣ точки между разнитѣ ѝ членове често отстоятъ доста далечъ, а не е лесно да се примиряватъ разногледията.

Отъ тукъ ще извадимъ поука, че трѣбва да ценимъ нашитѣ дейци, защото, ако те сж преодолявали трудноститѣ, то се дължи на тѣхната обичъ къмъ ловния спортъ и високата имъ идейностъ.

Макаръ че и логиката да ни подсказваше какво съ възрастта и числото на членоветѣ на дружеството ни ще пада и това да се вижъ: да вече ясно отъ таблицата, защото за всѣка предѣлна възраст съ разлика отъ десетъ години, числото на ловцитѣ да спада, все пакъ главната маса отъ ловци е на възраст отъ 20—50 години, но цифритѣ между 50—60 и 60—70 не сж сжщо малки, а следъ 70 год. цифрата веднага отъ 70 спада на 8.

Таблицата ни показва, че ловцитѣ сж изобщо корави хора. Макаръ че боленъ човѣкъ трудно може да бжде ловецъ, но може да се каже, че частъ отъ тая коравостъ се дължи и на самия спортъ, който калая организма и укрепява духътъ.

Тия 726 члена сж внесли чрезъ дружеството въ полза на държавата за ловни билети и гербъ лв. 76,230 — за фондъ развѣдъ полезенъ дивечъ лв. 72,600, — за въ полза на дружеството: надзиратели, списание „Ловецъ“ и др. организационни лв. 145200, или общо за ловното дѣло

лв. 294,030 — безъ да се смѣтатъ сумитѣ изразходвани за мунициии, снабдяване, превози и др. свързани съ лова.

Но ето ви таблицата и за убития дивечъ презъ ловната 1925/26 год. убитъ отъ около 900 ловци членове, или нечленове на дружеството ни.

Статистическа таблица

за убития полезенъ и вреденъ дивечъ отъ ловцитѣ при Варнен. Ловно Д-во „Соколъ“ за 1925/26 год.

Полезенъ дивечъ														Вреденъ дивечъ															
Боз.		Птици												Бозайници		Птици													
Сърни	Зайци	Яребици	Бекаси	Пътпъдъци	Бекасни	Свирици	Глаби	Гургулици	Дропли	Стрепети	Гжски	Патици	Разни	Вълчи	Лисици	Чакали	Язовци	Видри	Диви свини	Диви котки	Самсари	Разни	Орли	Соколи	Ястреби	Гарги	Свраки	Сойки	Разни
3898	954	260	1506	37	4	703	9.5	8	—	120	460	300	7	301	7	38	2	5	60	7	—	44	81	82	1448	581	359	55	
О т ъ с е л а т а																													
1607	1432	586	11769	218	31	680	2421	6	5	59	918	299	—	60	10	1	1	1	11	2	16	66	232	277	1271	330	253	265	
О т ъ г р а д а																													
90	216	32	795	42	2	10	36	—	1	1	293	—	—	6	—	—	—	—	3	—	1	20	20	20	54	27	4	—	
О т ъ л о в ц и н е ч л е н о в е																													
5595	2602	878	14070	297	37	1393	3362	14	6	180	1677	599	7	367	17	39	3	6	74	9	17	130	333	379	2773	938	616	320	
																												Всѣ	

Тя ни показва, че селскитѣ ловци убиватъ отъ полезния дивечъ повече бозайници, а градскитѣ — повече птици; сжщото е и относно вредния, а въ унищожение на вреднитѣ птици, цифритѣ сж почти равни.

Това заключение ний изваждаме и по рано, защото знаехме, че селскитѣ ловци си служатъ повече съ гончета, а градскитѣ съ птичари, но сега цифритѣ ни потвърждаватъ нагледно нашето заключение.

Следователно, заключението, че бозайника по-лесно се преследва съ птичара е много съмнително, защото за варненско това заключение безусловно не е вѣрно.

Таблицата ни сжщо показва, че главния предметъ на лова въ Варненско сж пъдпъдъцитѣ, зайцитѣ, гургулицитѣ, яребицитѣ, патицитѣ и глабитѣ, а отъ вредния дивечъ — гаргитѣ, свракиитѣ и сойкиитѣ, които се биятъ по задължение, а отъ бозайнициитѣ — лисицитѣ, дивитѣ котки и язовеца.

Отъ което се вижда, че ний сме имали презъ 1925/26 г. разнообразенъ ловъ и то доста изобиленъ, особено прелетния и че пакъ ще можемъ да го имаме, стига да обичаме повече просвѣтата и да се научимъ да пазимъ лова.

Цифрата, обаче, на убититѣ зайци е грамадна и ний почти съ положителностъ можемъ да кажемъ, че тя е показана доста по ниско

отъ действителната, защото за жалостъ не всички ловци въ статистическитѣ си сведения сж искрени.

Най печалнитѣ, обаче, цифри сж — 7 вълка и 3 видри — тия безподобни хищници, на които кожата сж доста цени, изглежда че не се преследватъ достатъчно. Въ Варненско има мѣстности, въ които вълцитѣ се срѣщатъ по начесто, но вижда се че ловцитѣ не сж много упражнени да ги биятъ; отъ друга страна ний лично знаемъ и сме видѣли специалисти, които макаръ и не ловци, излавятъ доста малки вълчета, обаче, не могатъ да унищожаватъ вълчицитѣ.

Ако селскитѣ другари, които познаватъ добре съселанитѣ си майстори да намиратъ леговищата на вълчицитѣ се заинтересоватъ и уредятъ презъ м. май съвмѣстни нападения на вълчицитѣ, като заловените вълчета оставятъ на заловителите имъ, а те само да избиватъ вълчицитѣ, ний ще сме свидетели на масовото унищожение на вълцитѣ въ Варненско.

Но това което е безспорно то е, че въ Варненско видрата е силно разпространена по крайбрѣжието на морето, езерата и рекитѣ. Нека мераклиитѣ на хубави кожи попрочетатъ ловната ни литература и отъ тамъ ще се научатъ какъ да ловятъ тоя безподобенъ хищникъ.

Сега да видимъ какво струва убития дивечъ даже по тая таблица, която за насъ все още е приблизителна:

Отъ 5595 зайци	—	кожи — за лв. 223800	—	мѣсо лв. 335800
" 7 вълци	"	"	"	1400
" 367 лисици	"	"	"	63400
" 74 диви котки	"	"	"	14000
" останалитѣ	"	"	"	10000
" 2602 яребици			"	лв. 68060
" 878 бекаси			"	лв. 26340
" 14070 пѣдпѣдъци			"	лв. 140700
" 297 бекасии			"	лв. 2970
" 37 свирци			"	лв. 1480
" 1373 гжлаби			"	лв. 13930
" 3362 гургулици			"	лв. 33620
" 20 дропли и стремети			"	лв. 1500
" 180 гжски			"	лв. 12600
" 1677 патици			"	лв. 67080
" 599 рази			"	лв. 5990

Всичко лв. 1022670

Както поменахме по-горе варненскитѣ ловци сж внесли за ловното дѣло около лв. 300000, а сж получили облаги въ повече отъ три пѣти.

Като прибавимъ и мунициитѣ нужни за да се убие тоя дивечъ на стойностъ лв. 100,000—150,000, пакъ ще видимъ, че лова ни е далъ повече, отколкото ний сме изхарчили. А щомъ като това е така, ний ще трѣбва ревниво да пазимъ организацията си и да се грижимъ за ловното богатство, съ съзнанието не само, че лова за мнозинството отъ насъ е единъ отдушникъ на ежедневнитѣ ни грижи, добъръ и приятенъ спортъ, но ни дава и твърде цени блага.

Прочее пазете и ценете лова и ловното богатство.

П. Михайловъ.

Ловъ и ловни нрави.

Едва ли има по сериозенъ за насъ ловцитѣ въпросъ отъ тоя: — гарантирано ли е съществуването на нашия тъй любимъ спортъ, за по далечно бждеще или не. Разкривамъ една отъ болезненитѣ страници изъ задачника на организацията ни, написанъ отъ неумолимитѣ нужди и разбирания на ловния спортъ, върху която, неразрешения още въпросъ за неговото бждеще, се черней колкото настойчивъ, толкова и заплашителенъ. За доказателство ни служатъ масата мѣродавни мнения и проектирани мѣроприятия, резултатъ на създадените намъ голѣми грижи, за удовлетворителното му разрешение.

И действително, какъвъ ловенъ спортъ би увличалъ, съ благородната си зараза младитѣ поколения, когато неговото съществуване е застрашено, въпреки усилията на организация и законъ? Ежегодно, съ прискърбие се отбелъзва и отъ най-посредственитѣ ловци, че дивеча въ окръга ни чувствително намалява. Не е тайна за никого, че презъ последнитѣ години, дивеча намалѣ неимоверно, благодарение масовото увеличение на ловцитѣ и че въ много области на окръга, както зайцитѣ така и ярабицитѣ — основния предметъ на ловъ, се сведоха почти до пълно унищожение. Въ много райони, едва презъ първитѣ дни следъ откриването на лова, при опитни расови кучета, съ мжка може да се изстрелятъ по нѣколко патрона и то въ голѣмата си частъ, по щастливото за насъ исклучение — пътпѣдка, който все пакъ се въди на известни мѣста и въ ограничено количество. Съ адско темпо не на седмици а на дни вече редей дивеча и десетки отъ насъ завършватъ серии отъ предприетъ ловъ, чисто по туристически. Разбира се, увеличението на ловцитѣ е целъ на нашата организация; тѣхнитѣ вноски обогатяватъ дружественитѣ каси и придаватъ по голѣма пластичностъ на настояществата за инициативи, въ областъта на ловното дѣло; голѣмиятъ брой на ловцитѣ е добре дошълъ и за фиска, а самиятъ ловъ, като спортъ разумно използванъ, е неоценимъ за здравето. Всички тия обстоятелства сж само печални за бждещето на лова, при настоящата действителностъ, кръстосана отъ индивидуални схващания и ловни нрави. Нека да не бжде изненада за насъ, когато въ недалечно бждеще ударенъ заекъ, па даже яребица, въ много райони на окръга ни, ще бжде цѣло събитие.

На какво се дължи всичко това?

Преди всичко на нашия маниеръ да произвеждаме ловъ, а следъ това на редицата обстоятелства — задачи на организация и държава. Обърнали сме жаденъ спасителенъ погледъ изключително на ловнитѣ развъдници, макаръ и основателно, безъ да си създаваме грижи на търсене основнитѣ причини за голѣмото намаление на дивеча и у самитѣ насъ.

Една голѣма частъ отъ нашитѣ ловци излиза съ пушка въ ръка и билетъ въ джоба, но действува като браконеръ. Маса неорганизирани ловци браконерствуватъ напълно. Финансовата и економическа стагнация въ страната презъ текущата ловна година се отрази, до известна степенъ, и върху редоветъ на нашата организация, като отдѣли отъ тѣхъ кржгло къмъ 100 души. Сmeerъ да допуснемъ, че голѣмата частъ отъ тия, намѣрили се въ невъзможностъ да се снаб-

дятъ съ билетъ, не сж се въздържали да не излѣзатъ крадишкомъ, прикривани и отъ приятели, на ловъ. Шестдесетъ единия съставени презъ текущата година актове за нарушение закона за лова отъ двама ловни надзиратели въ района на Варненското Дружество, може да ни доведе до шеметна по величината си цифра на действителното браконерство. А нека запомнимъ добре, че последното, особено съзнателното браконьерство вършено отъ насъ, въ качеството си на редовни дружествени членове, е по-опасно за състоянието на дивеча, отколкото при роднитъ му врагове и професионалнитъ браконери. Последнитъ поне не сж така смели предъ страха на ловното надзирателство и непосредственото такова на самитъ ловци. Кой обаче би посмѣлъ само да се усъмни въ редовния дружественъ членъ, който предполага се, че преди да научи какъ се манипулира съ пушката, владее вече принципално ловния моралъ и е пригърналъ традиционната ловна етика? А колко между насъ могатъ да сложатъ ржка върху гърдитъ си и съ чиста съвестъ да заявятъ, че икога не сж извършили актъ на браконерството? Тоя порокъ подчертава извънредно голѣмата наша небрѣжностъ къмъ собствения спортъ и интереси, единъ неокачествимъ жалкъ менталитетъ, който у много млади ловци, интъкъ добри бащи, съпрузи и отлични граждани, се проявиха едва ли не въ колкото скръбно, толкова и дивашко схващане: „ако азъ не го убия, ще го направи другъ!“

Защо трѣбва да се завръщаме отъ ловъ, почти винаги свършено празни, когато природата, въ своитъ недра ежегодно би могла да създава въ хиляди легловища и гнѣзда, достойния за нашия прицѣлъ дивечъ и то масово, достатъчно не само за удовлетворение на спортнитъ свои нужди, но и за по-интензивенъ, особено спрѣмо вредния мѣкопитающъ дивечъ ловъ? Защото вмѣсто да спазваме строго поне наложените отъ закона срокове на начало за биене и възбрана видоветъ дивечъ, почиващи на научно изследване, ние подъ предлогъ че трѣбимъ вредния, безцеремонно стреляме заека, както презъ периода на бременностъ, така и въ раната му беззашчина възрастъ, водимъ своитъ ловни кучета на полето — гончататата преследватъ мѣничкитъ, едва изправящи се на слабинитъ си крачка зайчета, а пилчаритъ — да разтурятъ стотици гнѣзда, да душатъ голитъ още пѣдпѣдъчета и яребички, или да смущаватъ най-малко майкитъ, въ процеса на тѣхното мжтене.

И ако другаритъ ловци се проникваха отъ тоя важенъ за насъ принципъ, че презъ периодитъ на възбрана, природата свещено-действува като твори предмета на нашия бждещъ спортъ и хилядитъ свързани съ него удоволствия, нѣма да водятъ своитъ кучета тамъ, гдѣто може да се намѣри дивечъ презъ периода на неговата възбрана до настѣпването на новия сезонъ. Ето тоя периодъ за мжтене и плодене на дивечъ настѣпва съ пролетътъ. Да бждемъ разумни, за да бждемъ възнаградени.

Другъ лошъ маниеръ на схващане и произвеждане ловъ, доста вкорененъ у насъ, особено между селскитъ другари ловци е безогледното изтрѣбване на дивеча, безразлично въ какво количество е размноженъ въ даденъ районъ. Действително, ние сме партизани на гледището, че при упражнение нашия спортъ, условия за допустимъ максимумъ на биене дивечъ е мѣрка, която не е въ състояние да регулира пропорционално създаването и биенето му щомъ веднажъ сме

ровна, а не стрелкова организация и развиваме своите спортни наклонности на широкото поле, когато ограниченията ще превръщат времешитъ ни къмъ точна, красива, рекордна стрелба и познанства в областта на лова, само въ тягостни, стеснителни скитания. Но огато ние, намиращи се предъ печалния фактъ, че дивеча особено често е намалѣлъ прекомерно, а нашитъ другари ловци отъ селата е се считатъ за достойни ловци, ако за единъ почти тримѣсеченъ за тяхъ сезонъ, като се има предъ видъ, че селянина привършва работата си късно презъ септемврий и едва е свободенъ отъ м. октомврий, въ когато почти всѣки день прави ловъ, не ударятъ къмъ 80 заека! — цифра, повече отъ баснословна за единъ градски ловецъ, който въ дни броди полетата и не може даже да подплаши желаниа и търсенъ усилено ловъ, считаме че равновесието между права и отговорности е грубо нарушено. Възстановлението му обаче, едва ли бихме препоръчали да се направи посредствомъ ограничения върху правата на свободно биене дивеча, каквито много дружества па и нашето, пригърнаха като ефикасна мѣрка. Смеемъ да повдигнемъ въпроса: где е логичността на максимата, че единъ ловецъ нѣма право да удари повече отъ 2 заека на единъ ловъ, когато селския събратъ днесъ може на две излизания да удари при най голѣма добросъвестъ въ прилагане установената възбрана, четиретѣхъ позволени заяка, а градския, може да му се случи да удари презъ цѣлия сезонъ и то само въ единъ щастливъ день 3 заяка и за това престѣпление се *наказва като грубъ нарушителъ, морално и дисциплинарно?* Още по голѣма несправедливостъ би се внесла въ нашитъ среди по отношение ловния спортъ, ако се поставеше ограничение въ биенето и на яребицата, едва ли не единствения предметъ на ловъ за градския ловецъ. Истинско нещастие би било за ловеца, ако въ рани зори още псето на ферма вдигне ято яребици и съ единъ само вистрелъ се съборятъ половинатата отъ позволеното количество. Какво ще бжде неговото състояние на възбуда и крайно недоволство, когато следъ часъ само, трѣбва да очакъ на ремѣкъ пушката и да се топи отъ мъжа до заникъ слънце? Така искрено ще затегнемъ стремежътъ да се даде повече спортенъ отколкото материалистиченъ характеръ на лова, въ какъвто видъ го упражняватъ едва ли не $\frac{3}{4}$ отъ нашитъ другари ловци!

На тая крестяща нужда, ще отговарятъ проектиранитъ ловни развъдници, и то смеемъ да подчертаемъ, само постояннитъ окръжни и тия времени, които биха се успѣшно подбрали и въ тяхъ, както въ постояннитъ развъдници, дивеча не би се смущавалъ както отъ ловецъ, така и отъ куче. Горчивиятъ опитъ на Окръжния Ловенъ Съветъ, съ възбраната на биене яребици за цѣли три години, върху пространата площъ между Добружанската граница шосето Варна — Добричъ и морето, площъ бедна по конюктурни обекти за развъдъ на тоя тъй красивъ дивечъ, същевременно свободна за биене на всѣкакъвъ другъ, ни навежда на мисълта, че неудачна подбраната за развъдникъ мѣстностъ и особено безъ пълна възбрана и специаленъ контролъ, при днешнитъ ловни нрави, ще ни поощрява само къмъ по-решително и фино браконерство.

Докато развъдниците обаче се уредятъ и започнатъ да отговарятъ на своето предназначение, по инициатива на дружеството и съ съдействието на дружинкитъ въ селата, трѣбва да се отпочне систематична и широка агитация съ слово и перо между селски и градски

ловци, за култивиране на морални и етични ловни качества, за придаване на лова повече спортен характер, отколкото средство за извличане материални блага; събуждане на задължения и отговорности предъ ловци, общество и законъ; популярни беседи върху физиологията и битовия животъ на дивеча; засилване слабия взаимен контролъ, обстоятелство, което показва, че къмъ тоя отъ обществено за страната ни значение спортъ, се отнасяме като къмъ лична инициатива, а на дивеча гледаме даже като на безстопанствено имущество; усилено преследване на тия събрата, които обръщатъ спорти въ професия и масово изтрѣбватъ дивеча, преследвайки само материални облаги. Безъ просвѣта, безъ усилия да трансформираме допотопните си разбирания за лова, съобразно съвременитѣ изисквания и нужди и най-старателно уреденитѣ развѣдници не биха могли да удовлетворятъ хищническитѣ ни наклонности.

А нашиятъ българинъ е природно уменъ и податливъ на разумни влияния. Малко упоритостъ и тактъ отъ страна на водителството ще бждатъ достатъчни да облагородятъ инстинктитѣ и схващанията ни по отношение любимия намъ спортъ, за да ни направи добри стражи надъ настоящето и бждещото на собствения ловенъ спортъ.

На слуга!

Д-ръ С. Подбалкански.

Най-правилния пътъ за подобрене расата на нашето ловно куче.

Още отъ древната литература ние черпимъ познания, че ловното куче е било единъ необходимъ съпътникъ и другаръ на ловеца, макаръ ние тогасъ го виждаме още въ първобитното му състояние, за щото тогавашния ловецъ е ималъ и други помагала за своя ловъ.

Съ развитието на ловния спортъ, съ модернизиранието му, виждаме какъ ловеца, все повече и повече започва да се интересува за ловното куче, за подобрене расата му и за неговото дресиране.

За точния произходъ на ловното куче нѣма нищо положително установено. Знае се съ положителностъ, че като тѣхенъ прадѣдо се счита вълкътъ (*Canis Lupis*) и съществувалото въ диво състояние въ ориента кучето „Динго.“

Споредъ Studer (Студеръ), на основание на намѣрените черепи, въ сравнение съ черепитѣ на сега съществуващитѣ кучета въ Европа и Азия, имало е въ предисторическитѣ времена четѣри раси кучета, отъ които произхождатъ всички днесъ съществуващи кучета, а именно:

1) *Canis Familiaris palustris* отъ тѣхъ произхождатъ Шницера, Тернера и Пиншера.

2) *Canis familiaris Jnostranzeri*.

3) *Canis familiaris matris optima*.

4) *Canis familiaris intermedius* отъ която раса произлизатъ всички ловни кучета, а именно: Браки, Дакси, Гончета, Птичари, Вахтели, Спаньоли и Пудели.

Тази раса кучета се счита една отъ най-старитѣ и литературата за нея е най-изчерпателна.

Балканския полуостровъ е първото мѣсто където ловното куче намѣрило своето приложение. Ние намѣрваме изобразени ловни кучета върху монети издадени отъ Филипъ Македонски.

Най-напредъ е било разпространено кучето съ дълги косми: сега и пудела, а въ послѣствие и понтера, който въ Англия и Фран-

ния е вземалъ най-широки размѣри.

Отъ съществуването на ловната организация въ България и до нѣсѣ постоянно се срѣщатъ въ нашитѣ ловни списания доста хубави цени работи, които целятъ подобриеніето расата на ловното ни куче.

Управителния съветъ бѣше се ангажиралъ съ доставка на породисти кучета отъ странство, което и осъществи, но като че ли тогава ще нашия ловецъ не съзнаваше тъй належащата нужди отъ хубави породисти кучета, отъ друга страна и нещастията които сполетѣха нашата страна, вследствие войнитѣ, попречиха на правилния развой на туй предприятие и за голѣмо съжаление, днесъ едва ли има нѣкакви жалки останки отъ тези кучета въ България.

Следъ общеевропейската война нашия ловецъ започна да чувства още по-голѣма необходимостъ отъ породисти кучета, защото ловното ни богатство намаля, дивечътъ е доста малко, а за да можемъ да се радваме поне на една малка частичка отъ него — необходимъ ни е добъръ и сигуренъ помощникъ. Да мислимъ сега за доставка на нови кучета отъ странство при днешнитѣ условия, мислимъ, че това би било трудна задача.

На мѣстна почва тукъ тамъ се появиха доста хубави и отговарящи на нашитѣ изисквания ловни кучета и ний мислимъ, че ако се зложимъ малко повече амбиция и отберемъ и запазимъ за разплодъ отъ хубавото по-хубавото, вѣрваме въ скоро време, че ще можемъ да се радваме на доста добри и цени ловни кучета. Имено туй е нашата интимна мечта да покажемъ тукъ кой е най-правилния пътъ за подобриеніе расата на нашето ловно куче.

Кое наричаме ние чистокръвно куче — това е едно понятие, което погрѣшно се схваща. Ний мислимъ, че не само кучето което е доведено отъ Германия или Франция може да бѣде чистокръвно. Най-важното за насъ е да бѣде то такова, че да може да изпълнява своитѣ ловни обязанности, търсени отъ съвременния ловенъ спортъ. А такива кучета имаме въ България достатъчно, безъ огледъ на туй, отъ какъ сж те доведени и какъвъ е тѣхния произходъ. Достатъчно — само, както казахме и по горе, да изберемъ отъ хубавото по-хубавото и него само да запазимъ за разплодъ и следъ като приложимъ необходимата дресировка — увѣряваме ви другари ловци, въ едно късо време ний ще имаме ловни кучета, съ които ще можемъ да се гордеемъ — туй го знаемъ отъ личенъ опитъ. Що се отнася до различнитѣ раси кучета, то мога да кажа, че отъ всѣка раса има и хубави и лоши.

Нѣма да се впускаме въ подробности, да описваме всѣка раса по отдѣлно, тъй като смѣтаме, че всѣки отъ васъ познава отчасти поне, тѣхнитѣ хубави и лоши страни.

Ний смѣтаме, че отъ кучетата за нашия ловъ — понтеритѣ — кучета съ къси и гладки косми, сж едни отъ най-подходящитѣ за нашитѣ климатични условия, а и за нашия темпераментъ. Пъкъ и факта, че те сж едни отъ най-разпространените ловни кучета въ Европа, говори, че сж и най-добритѣ.

Има понтери (птичари съ къси косми) различни видове, които обаче много малко се различаватъ едни отъ други. Споредъ компетентното мнѣние на А. Jtröse, J. Müller и др. всички понтери произлизатъ отъ английския, който се счита и за тѣхенъ баща. Значи и тези кучета, които виждаме ние тукъ, между повечето отъ нашитѣ ловци, съ къси гладки косми, не сж нищо друго, а приплодъ на английския понтеръ, които въ различни вѣмъ на и по разни пѣтиша сж достиг-

нали до насъ и ние съ пълно право можемъ да ги наречемъ „български понтери“, тъй както и германецътъ е нарекълъ своитѣ птичари — германски понтери (*Deutsche Kurzhaar Vorsthehund*), които не сж нищо друго, освенъ единъ приплодъ на английския понтеръ. Разбира се, съ течение на годинитѣ сж му придали съвършено друга форма.

Необходимо и естествено е сега за да оправдаемъ напълно името българския понтеръ, да се заемемъ малко по сериозно съ тази работа. Нека не чакаме да си служимъ съ кучето на своя другаръ, или пъкъ да си спомняме, че имаме куче само когато отиваме на ловъ, а презъ другото време да го пускаме да обикаля касапниците, а сладъ като свършимъ ловния сезонъ да му даваме безсроченъ отпускъ за да не ни яде хлѣба.

Увѣряваме ви другари ловци, че при такива условия и най-чистокръвното куче ще стане улично. Имено тамъ грѣшатъ най-много нашитѣ ловци. Те мислятъ, че чистокръвното куче се ражда умно и учено, и нѣма нужда отъ хлѣбъ дори.

Сега ни предстои да видимъ какъ и по какъвъ начинъ ще запазимъ и подобримъ качествата на българския понтеръ. Туй е толкова трудно, колкото и лесно, стига да имаме нужното желание и търпение — всичко е възможно.

За да се постигне горното е нужна една по систематична работа, малко повече разбиране кинологията и организациона работа.

По образецъ на германскитѣ дружества за кучета, можемъ да образуваме и тукъ въ България тъй нареченото „Български Понтеръ“. (Много естествено по сѣция образецъ могатъ да бждатъ образувани и дружества за другитѣ раси кучета). Сетери, Грифони, Гончета и пр. Такива дружества ще има къмъ всѣко ловно дружество, обаче нѣма да иматъ нищо общо съ него.

То ще има за целъ да сплоти всички чистокръвни кучета. Членове на дружеството могатъ да бждатъ само тези кучета, които притежаватъ качества предвидени въ специаленъ правилникъ за чистокръвността на българския понтеръ, записани съ името на тѣхния собственикъ. При всѣко дружество „Бълг. Понтеръ“ се назначава специална 3 чл. комисия отъ най-компетентнитѣ ловци, която придържаща се правилника приема кучета за членове и имъ издава атестационни билети за тѣхнитѣ качества. Тази комисия ще има 2 пѣти годишно подобни приемни дни за провѣряване на кучетата.

Всѣко едно куче ще се преглежда 2 пѣти: а) на възраст между 8—12 месеца и б) на 18—24 месечна възраст.

Първиятъ прегледъ ще бжде за оценяване на природнитѣ качества на кучето и неговата домашна дресировка, която е второстепенъ приносъ, втория прегледъ — за оценката на неговитѣ ловни способности.

За бждещи разплодници ще могатъ да служатъ само онези кучета, които сж одобрени при втория прегледъ и сж получили най-малко 10 точки. (Въ последствие ще дамъ точни упътвания по въпроса).

Всѣкой членъ, който има женско куче се задължава да го покрие за разплодъ само съ одобрено куче отъ комисията.

Ний работимъ сега специаленъ уставъ и правилникъ по който ще става определяне чистокръвнитѣ качества на българския понтеръ. Вѣрваме че ще бждемъ подкрепени отъ всички другари ловци и бихме ви молили да се изкажете по този въпросъ въ нѣкое ловно списание или пъкъ се отнесете направо до насъ.

На слуга,

Провадийско ловно дружество „Соколъ“

П о к а н а.

Поканватъ се г. г. членоветъ на Провадийското Ловно Дружество „Соколъ“ да присъствуватъ на 26 юний т. г. въ 9 часа преди обѣдъ въ ловния домъ на редовно общо годишно събрание,

съ дневенъ редъ:

1. Приемане отчета на настоятелството и контролната комисия за отчетната 1926/927 година.
 2. Измѣнение правилника за мѣстната посмъртна каса и увеличаване членски вноски.
 3. Гласуване кредитъ за доискарване ловната градина и удобряване решението № 11 на настоятелството.
 4. Гласуване бюджета за ловната 1927/928 година.
 5. Провъзгласяване почетни членове.
 6. Избиране контролна комисия и единъ за другарския съдъ.
 7. Разни.
- гр. Провадия 15 май 1927 г.

Отъ Настоятелството.

Докладъ

На контролната комисия при Провадийското Ловно Дружество „Соколъ“.

До общото годишно събрание.

Другари ловци,

Съгласно чл. 17 отъ устава презъ отчетната ловна година направихме на д-ството две внезапни ревизии и една редовна годишна ревизия по всички книжа и намѣрихме, че всички приходни пера сж на надлежно вписани въ приходната книга, а срѣщу всички разходи сж взети нуждитъ оправдателни документи надлежно завѣрени отъ председателя на дружеството.

Общия приходъ на д-ството по всички с/ки и фондове е 246577 л. 23 ст. а разхода 216005 л. и остава наличностъ 30572 лв. 23 ст. която своевременно е внесена въ Популярната банка по специалната с/ка на д-ството. Моликъ, проче, да приемете доклада на управителния съветъ и равномѣтната за редовни и освободите отъ отговорностъ настоятелството и касиера на д-ството.

гр. Провадия 15 май 1927 г.

Контролна комисия: { Ст. Ямболиовъ
А. Яневъ
Ив. Анковъ

ОТЧЕТЪ

На настоятелството на Провадийското Ловно Д-ство „Соколъ“.

До редовното общо годишно събрание.

Другари ловци,

Чл. 22 от устава ни задължава да дадемъ сметка за истекла година за дейността на настоятелството и изпълнявайки тоя дълг даваме следнитъ само разяснения:

1. По ловния домъ и парка.

Миналогодишното общо събрание гласува на настоятелството кредит: първия отъ 35,000 лева за ограждането на ловното мѣсто направяне камената стена и извършване необходимото за поготвяне мѣстото къмъ ловна градина и втория 10,000 л. за ремонтъ ране на зданието. Настоятелството при най-големия стремежъ и варди дружествената пара прояви старание, съ малко пари и извърши много работи въ това мѣсто, още повече, че имаше да и ползува съгласно решението на общинския съветъ трудовата повинност на всички тукашни членове ловци. Обаче остана излъгано, защото презъ целата 1916 година само 21 члена отбиха тукъ трудовата повинност, а останалитъ 56 члена и до днесъ не сториха това. Никой отъ последнитъ отбили другадъ повинността си, нѣкои пъкъ кап отбиха за 1926 година повинността си другаде, отбиватъ я и за настоящата 1927 г. и до днесъ не сж се явили да видятъ какво е направено въ тоя нашъ домъ. Тия имено виновници принудиха настоятелството да плаща повече пари за надници, но е пакъ доволно, защото при много малко привишение на кредита довърши $\frac{8}{10}$ отъ работитъ въ ловния домъ и парка и отстоя на амбицията си — градината днесъ по-рано да бжде довършена. Работитъ се извършиха последователно тъй:

Найнапредъ се почна нивелацията на мѣстото. Обяви се търсене и стъ тримата конкуренти най-ниската оферта бѣше на Неджибъ Ахмедовъ Гюмюшъ — 6000 лв. Следъ почване на работата, обаче, още въ края на първата седмица се разбра, че не ще може да доискаръ за толкова работата, защото надниците на работниците му надминавахъ сумата 5200 лв. За избѣгване по-нататешнитъ разпръвки и да не се прекъсва работата, по взаимно съгласие работата се анолира и Гюмюшъ остана да надзирава работниците до искаране цѣлата нивелация срѣщу едно възнаграждение отъ 600 лв. Това положение на работата накара настоятелството да се позамисли и за да не се дадатъ много пари измѣни плана и отъ 62 с. м. дълбочина я намали на 28 с. м. Тая работа продължи 16 дена при купъ работници; изхърпали се повече отъ 640 куб. м. прѣстъ и коствава 9963 лева.

За ограждането на ловното мѣсто доставихме единъ възгонъ колело отъ горското стопанство, които съ превоза, наалото и пр. струваха 9463 лева. Издѣлването и побиването имъ стана въ единъ день отъ

другарите ловци съ трудова. За телята се произведе търгъ и последната цена 11 лв. на килограмъ се даде отъ Год. П. Караяневъ. За телята и гвоздеи се изразходваха всичко 3619 лв.

Идваше редъ изидането на камената стена къмъ лицето на градината. Състезаваха се 4 зидари и предприемачи. Най ниска цѣна 109 лв кубически метъръ даде Илия Пеневъ. За усталъкъ, 88 куб. камани, варъ, пѣськъ и пр. се изразходваха 17037 лева.

Следъ свършването на тия изброени до тукъ работи трѣбваше да чакаме до 10 януарий т. г. въ който денъ се освети борсата и ни се предаде зданието. При това положение но работата намъ оставаше да извършимъ ремонта на зданието, посаждането на дръвчета, оформяването на градината и пр. презъ хубавитѣ и топли дни на месецитѣ февруарий, мартъ и априлъ. По тия именно причини цѣлото насаждане не можа да се извърши.

За надници, чимове, черна прѣстъ и пр. по оформяване на градината е изразходвано 3779 лева.

За направа на голѣмнитѣ входни врати, страничните три въртележки, съ боядисването е похарчено 5640 лева.

За ремонта на зданието правихме допитване до нѣколко предприемачи, обаче, най малката цена, която ни се искаше бѣше 16,000 лв. Понеже кредита за тая целъ бѣше 10,000 лева, на настоятелството не оставаше нищо дотго освенъ да извършва ремонта по-малко и на части, до сумата 10,000 лв. Най-напредъ отдадохме на търгъ вътрешната мазилка и отварянето на прозорцитѣ и една врата. Най-ниската оферта — 1983 л. бѣше тая на Никола В. Градинаровъ и той извърши тая работа. За външната мазилка, мазната боя, дограмата, изкърпането на дюшемето и пр., на търга ни се искаше на ново басисловна цена. Не произведохме новъ търгъ, а всичко останало направихме по стопански начинъ и въ резултатъ намѣрихме, че:

за мазната боя и пр. сме броели	2788 лв.
„ дограмата	1780 „
„ 43 стѣкла на прозорцитѣ	780 „
„ външната зидарска мазилка	600 „
„ пристрояване външната стайчка	1250 „
или всичко плюсъ ония 1583 лв. за вътрешната мазилка за целия ремонтъ сме изразходвали 9181 лева.	
По този начинъ до днешното положение на ловния домъ и градината работихме и за всичко това е изразходвана сумата 62692 лв.	
Спаднало, обаче — прихода отъ продадените излишни колци отъ оградата на тукашната община	5445 лв.
Прихода отъ продадената първа входна врата на провадийската зелен. градина	1300 лв.
Прихода отъ продадения дърв. материалъ — клъси парчета отъ колцитѣ	1140 лв.
Помощта за доискаване градината	9000 лв.
Всичко	16885 лв.

следователно изхарчено е отъ дружествената каса за всичкитѣ тия работи до това положение на ловния домъ и градината 45907 л. т. е. съ 907 лв. превъшение на кредита. Почитаемото събрание ще има добрината да подобри това, защото не можеше да се спира работата, а плюсъ това и онова превъшение на кредититѣ за заплатитѣ, канцеларскитѣ и

пр., защото всичките кредити по досегашния бюджет бѣха гласувани до 31 III, а новия уставъ продължи годишните събрания до края на м. юний.

2. Презъ отчетната година дружеството брои 791 члена т. е. с. 147 по-малко отъ миналогодишните. Причината за това намаление обясняваме съ незапомнената криза, съ увеличаването стойността на билета и въ отнемането отъ района на селата Кузванлъкъ и Горний Чифликъ.

Презъ отчетната година настоятелството основа 37 ловни дружини въ следните села и съ следните райони: Енджекъой, Невша, Т. Арнаутларъ, Кжзълджиларъ, Добриня, Чалж-махле, Куртъ-тепе, Чайлъкъ, Градинарово, Султанларъ, Мухалий, Сандъкчий, Ново село, Мурна чифликъ, Евесъ Факж. Махалъчъ, Чамурна, Преджа, Девня, Манастиръ Капусчий, Аптаразакъ, Дамналж орта, Каракъосе, Кыопрюкъой, Кара-Ахмедъ махле, Дели Хюсеинъ махле, Сива, Кривня, Потрошанъ, Печелий, Фетекъой, Сарж-кузванлъкъ съ районъ Бекчий и Лолушна, Чалжкларъ съ Пунарлий и Мурадъ Софу съ Аязма и Черковна или 37 дружини съ 40 села. Тия дружини функциониратъ редовно и спомагатъ твърде много за лесното и ефтино сношаване на двото съ членоветъ въ селата и ще спомагатъ за поскорошното ни сближаване съ нуждното съзнание и въздигане въ просветно отношение.

4. Презъ отчетната година има 38 открити нарушения отъ ловния пазачъ Г. Златевъ 14, Г. Мавревъ 11, гор. стражари 5, членове при дружеството 8.

5. Презъ отчетната година настоятелството устрои следните тържества и др.:

1. Отпразднуване партония празникъ.

2. На 15 VIII 1926 г. излетъ до с. Рѣка Девня.

3. На 26 XI м. г. вечеринка въ салона Овчаровъ чистъ паракордъ 4006 л.

4. На 8 януарий 1927 г. излетъ до с. Ново село по случай вечеринката на тамошната ловна дружина.

5. На 12 февруарий 1927 г. хайка до Каджкѣойската гора.

6. На 26 мартъ 1927 г. ловна срѣща.

7. На 6 май 1927 г. осветяването ловния домъ.

5. Презъ отчетната година настоятелството е имало 19 заседания, въ които сж вземани решения въ кръга на устава и отъ полза за добрия вървежъ на д-ството. На 26 октомври 1926 г. се е състояло общото извънредно събрание, въ което се прие на ново исклучения членъ отъ д-ството Никола П. Шоповъ отъ гр. Провадия, а контролната комисия направи две внезапни ревизии и годишната ревизия.

6. По финансовото положение на д-ството ще се съветлите по подробно отъ годишната равномѣтка, но считаме за нужно да ви дадемъ по нея следните разяснения:

1. Показаната наличностъ отъ миналата година 88790 лева 23 ст. въ сжщностъ е 82490 л. 23 ст., защото въ нея влизеха дълговетъ 700 л. за възнаграждения на откриватели нарушения по закона за лова и 5600 л. възнаграждение на бивши ловни надзиратели които се изпла-тиха презъ отчетната година.

Едно важно обстоятелство по капитала е фонда „мѣстна посмъртна каса“. При това положение той е недостатъченъ и ако вноската

му не се увеличи премията безусловно трябва да се намали, защото ежегодно ще трябва да взема от капитала и може въ няколко години да го изчерпи.

Примера от две години насамъ относно мѣстната каса е предъ очитѣ ни:

Презъ миналата 1925/926 ловна година отъ 938 члена споредъ тогавашното решение на общото годишно събрание се одържаха отъ всѣки членъ по 7 лева или всичко 6566 лв.

Презъ същата година обаче, сме имали 5 смъртни случая, за които сме дали премии на сума 10.000 лв. т. е. още въ първата година тоя фондъ е взелъ отъ капитала 3434 лева

Презъ отчетната 1926/927 г. отъ 791 члена постъпило по 10 л. = 7910 л. обаче презъ тая година като нечуванъ процентъ на смъртността имаме 10 случая за които е броено 20000 л. т. е. за отчетната година капитала е взелъ на фонда мѣстна посм. каса 12,090 л. или всичко до днесъ за дветъ години фонда е задлъжнялъ на капитала съ сумата 15524 лева.

Тия именно обстоятелства заставиха настоятелството да поиска отъ почитаемото общо годишно събрание измѣнението на правилника като се увеличи вноската поне на 20 лева, за да може съ тая вноска да се плащатъ премиятъ и въ разстояние на 2—3 години капитала да си прихване отъ запаса на фонда даденитѣ до днесъ 15524 лева.

Съ тоя като приключваме отчета си за дейността на настоятелството за ловната 1926/927 година замолваме почитаемото събрание да одобри равномѣтката съставена за приходитѣ и разходитѣ за презъ същото време, приподписана и провѣрена и отъ контролната комисия и освободите отъ отговорностъ за отчетната година, настоятелството съгласно чл. 15 отъ устава.

На слука!

Предсѣдатель: *Р. Анастасовъ*

Подпредсѣдатель: *Г. Борановъ*

Секретаръ: *Д. Яневъ*

Касиеръ: *Ил. Ст. Бекчисвъ*

Дописникъ: *Д. Г. Койчевъ*

Съветници: { *В. Недѣлковъ*
 М. Петковъ
 Д. Митевъ

Годишна равносметка

За приходите и разходите на Провадийското ловно дружество „СОКОЛЪ“ до 1 юний 1927 година.

Наличност отъ 1925/926 година	88790 23	Броено на съюза за органа	39550
Отъ чл. вносъ по 60 л. отъ 791 члена	47460 —	Броено на съюза за посмъртна каса	15820 —
Отъ встъпителни вноски	3150 —	Броено отъ мѣстн. посмъртна каса за т. г.	20000 —
Отъ абонам. на органа	39550 —	Броено отъ мѣстн. посмъртна каса за м. г.	4000 —
Отъ окр. лов. управа	7910 —	Броено заплата на секретаря	3600 —
Отъ централна посм. каса	15820 —	Броено заплата на касиера	5000 —
Отъ мѣстна посм. каса	7910 —	Броено пътни на 5 делегати	5000 —
Отъ фонда за лов. домъ	7910 —	Броено командировки	494 —
Отъ вечеринки	5307 —	Броено за канцеларски	5091 —
Отъ продажба на безстоп. кучета	1105 —	Броено за мобили и инвентаръ	6244 —
Отъ продажба на дърв. материалъ	1140 —	Повъри. чл. вноски на Старо-орѣх. д-во	695 —
Отъ продажба излишни колци	5445 —	Броено помощи на заболѣли ловци	1500 —
Отъ помощи	430 —	Броено за открит. ловни нарушения	700 —
Отъ лихви на капитала	4350 —	Броено заплети на м. г. лов. надзиратели	5600 —
Отъ продажба на вход. врата	1300 —	Броено за форма на двама лов. пазачи	1974 —
Отъ помощъ дадена за донскарване на градината	9000 —	Броено за ескурзия до с. Рѣка Дѣвня	500 —
		Броено за хайката до каджк. гора	1245 —
		Броено за ремонтъ на ловния домъ	9181 —
		Броено дърв. материалъ по оградата	9463 —
		Броено за телта и гаоздеи	3619 —
		Броено нивилация на лов. градина	9963 —
		Броено надници по направа градината	4010 —
		Броено направа на вратите	5640 —
		Броено прѣстъ, чимове, дръвчета и др.	5182 —
		Броено направа на ман. стена	17037 —
		Броено разни	5297 —
		Броено изпръжка ловни пазачи	29600 —
		За уравнение — наличностъ	30572 23
	246577 23		246577 23

Касиеръ: Ил. Бекчиевъ.

Председателъ: Р. Анастасовъ.

Бюджетъ

на Провадийското ловно дружество „СОКОЛЪ“ за ловната 1927/928 година.

П Р И Х О Д Ъ	СУМА	Р А З Х О Д Ъ	СУМА
Отъ член. вноски на 800 члена	48000	За 6 смъртни случая	12000
Отъ фонда лов. домъ	8000	За възнаграждение на касиера	5000
Отъ фонда мест. посм. каса	16000	За възнаграждение на секретаря	4000
Отъ фонда окр. лов. управа	8000	За издръжка на лов. пазачи	28800
Отъ помощи	15000	За издръжка на градинари	14400
Отъ вечеринки и наеми	5000	За канцеларски	5000
Отъ фонда лов. пазачи	16000	За командировки	1000
Отъ наемъ на буфета	6200	За излети и екскурзии	2000
Отъ лихви на капитала	2000	За мебели и инвентаръ	10000
		За доискарване градината	23000
		За помощи	2000
		За направа на фонтана	15000
	122200		122200

гр. Провадия, 15 май 1927 год.

Отъ Настоятелството.

Състоянието на ловното богатство въ района на Провадийското Ловно Дружество „Соколъ“.

Въ границитѣ на Провадийската административна околия която е района на дружеството ни се намира следния видъ дивечъ въ следнитѣ по-главни мѣста:

1. Въ югозападната частъ на околията ни — Лопушненскѣ община въ балкана граничащъ съ селата: Бекчий и Саржкуванлъкъ се намиратъ: сърни, зайци, лисици, вълци, чакали и отъ части диви свини. Отъ птичия ловъ — яребици и лещарки. Последнитѣ сж запазени защото поради балканскитѣ мѣста биенето имъ е мжчно и населението не е свикнало къмъ биенето на хвърчащия ловъ.

2. Въ южната частъ на района отстоятъ все голѣми балкани, които се съединяватъ съ известния „Коджа Балканъ“. Въ тия мѣстности отъ с. Ченге до Кьопрюкьой сж развъдени доста елени и сърни. Биенето на последнитѣ става само отъ ловцатѣ въ селата: Делихосеинъ махле и Кара Ахмедъ махле, защото за провадийскитѣ ловци това мѣсто пада далечъ, пъкъ и да сж отивали по нѣкоги сж се връщали безрезультатно, защото не познаватъ мѣстноститѣ. Зайцитѣ се запазватъ, защото гориститѣ мѣста не позволяватъ многото имъ избиване. Тамъ биятъ зайци тия които иматъ хубви гончета и голѣмо търпение. Отсамъ тоя балканъ край Камчийската долина отстои Лонгоза.

Въ него се намиратъ изключително зайци и лисици, а тукъ тамъ и яребици. За забелѣзване е, че тамъ въ много рѣдка случаи попадатъ лядоджъци. Въ началото на Лонгоза отгоре с. Новосело, къмъ мѣстността „Кара Хасана“ отъ 2 години насамъ сж придошли кеклички. Преди 23 години тия кекчици се намираха въ юргунлъка около мѣстността „Бабина Радина Чешма“ и отъ товава до преди две години бѣха съвършено изчезнали. Понеже тѣ сж рѣдкостъ и красота за нашия районъ, взети сж мѣрки за запазването и размножаването имъ.

3. Блатни мѣста има около селата: Султанларъ, Синделъ и Караагачъ Софуларъ. Тамъ се намиратъ почти отъ всички видове блатни птици и видри. Презъ зимния сезонъ патицитѣ и двитѣ гжски ставатъ въ изобилие и задоволяватъ нуждитѣ и на ловци отъ други райони.

4. Въ источната и северната частъ на района ни се намиратъ изключително зайци, лисици и яребици.

5. Яребицитѣ до преди две години бѣха на изчезване, обаче, отъ миналата година насамъ личи, че сж се развъдили почти въ всичкитѣ краища на района ни.

На изчезване зайцитѣ сж въ следнитѣ мѣстности: Провадийския яйкънъ, Тестеджийската драка, Керечлика, Тепе бейли и Асылъ бейлийлийския яйкънъ.

Причинитѣ за това с-оредъ личнитѣ ми разбирания сж две: защото тия мѣстности поради голѣмия коренежъ много оголѣха и второ, че овчарскитѣ кучета сж най върлитѣ имъ опустошители, Тия мѣстности сж винаги пълни сж овчари и всѣки единъ има около себе си по 5—6 кучета. Последнитѣ ежедневно нападатъ върху малкитѣ — беззащитни зайчета и ги изидатъ, а плюсъ това ежедневно хващатъ и изядатъ и по нѣколко голѣми.

Моята утвъреност е, че ако не се вземат мърки въ скоро време ний ще забравимъ, че въ тия мѣстности сж се намирали зайци.

Мърки има много, но най резултатнитѣ ще бждатъ тия, ако другаритѣ-ловци намиращи се около тия мѣстности, влѣзатъ съ еднакъвъ устремъ въ борба съ тия кучета а самитѣ те въ това и онова време да не дресиратъ гончетата си въ тия мѣста. Познавамъ много случаи, че наши другари постоянно чуватъ и виждатъ кучетата на еди кой си овчаръ хванали два заека, на третия овчаръ, всѣки день олавяли по заякъ, но противъ единъ тъкъвъ и до днесъ не е съставяно актъ по силата на чл. 14 отъ закона за лова. Има още редъ начини за борби съ гѣхъ, съ които ще се занимаемъ въ бждеще.

Намалението на зайцитѣ ще продължава, за това време е да се вземе решението отъ гдѣто трѣбва, щото всѣки ловецъ при излизане да не убива повече отъ единъ заекъ и второ — никой ловецъ по зайчи ловъ да не излиза повече отъ два пжти въ седмицата. Тия ловци, които сж свободни и ежедневно ходятъ на ловъ де се смѣтатъ професионални и изключватъ.

Предсѣдатель на Провадийското Ловно Д-во:

Р. Анастасовъ